

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ
mgyo.com

မင်္ဂလာဒုံ

မုဆိုးမပုံပြင်

mgyo.com

mgyoe.com

မုဆိုးမဆိုသည်မှာ
အခြားအမျိုးသမီးများကဲ့သို့ပင်
နုလုံးသားနှင့်
အသွေးနှင့်
အသားနှင့် ဆိုသည်ကို
သဘောပေါက်လက်ခံလာလျှင်

KHY0014

2,200.00 K\$

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ။
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
 မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ကိုခိုင်သင်းသာ
 ၂၀၁၄၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
 ရောင်းဈေး ၂၂၀၀ ကျပ်

၀၀၀ . ၀၃

မုဆိုးပပုံပြင်
 ခင်နှင်းယု - ရန်ကုန်၊
 စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၄၊
 စာမျက်နှာ ၁၇၈ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဇင်ဘီ x ၂၀ .၅ ဇင်ဘီ
 (၁) မုဆိုးပပုံပြင်

မုဆိုးမပုံပြင်
ခင်နှင်းယု

mgyc.com

mgyc.com

ယခင် ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်းတွင် ၂၀၀၁ ဧပြီလမှ ၂၀၀၂ နိုဝင်ဘာလအထိ
လပေါင်း ၂၀ ကြာအောင် အခန်းဆက်ရေးသားခဲ့သော ဆရာမကြီး၏ မုဆိုးမပုံပြင်
၁ မှ ၅ အထိကို စုစည်းထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

[၅]

“မြေပုံစိုနေတာ ခြောက်သွားအောင် ယပ်တောင်နဲ့နေတိုင်း မြေပုံကို ယပ်သွားခတ်တယ်”

ဤစကားပိုဒ်မှာ ရှေးဟောင်းတရုတ်ပုံပြင်ထဲမှ ဖြစ်သည်။ အရွယ်ရှိ သေးသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် လင်သည်သေဆုံးသွား၍ လင် သည်၏အလောင်းကို မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်သည့်မြေပုံက မြေကြီးမှာ စိုနေ သည်။ ထိုမြေပုံပေါ်က စိုနေသော မြေစိုင်းခဲ ခြောက်မှ နောက်အိမ်ထောင် ပြုရမည်ဆို၍ ထိုအမျိုးသမီးက နေ့တိုင်း မြေပုံမှ မြေခြောက်အောင် ယပ်တောင် နှင့် သွားခတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် ထိုအမျိုးသမီးမုဆိုးမက “လင်လိုချင်လွန်း၍” ဟူ သောအနေနှင့် နှိမ့်ချထားသောပုံပြင်ဖြစ်သည်။

ရှေးခေတ်တရုတ်ပြည်တွင် အမျိုးသမီးများ၊ မုဆိုးမများကို ဝိုင်းပယ် သည်။ နှိမ့်ချစကားဆိုတတ်သည်။ ထိုပုံပြင်လေးကို ကြည့်လျှင်ပင် အရွယ် မတိုင်မီ မုဆိုးမဖြစ်ရသော မိန်းမငယ်အပေါ် အမြင်ကျဉ်းသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။

ကျွန်မအရွယ်ရောက်စက မုဆိုးမပုံပြင်များကို ကြားဖူးပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မဘဝနှင့် ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။

သို့သော် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်မ အသက် ၄၅ နှစ်မှာ ကျွန်မ၏ ချစ်သူ ကွယ်လွန်ခဲ့၍ ကျွန်မ မုဆိုးမဘဝရောက်ခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ ဘဝတူ မုဆိုး မများကို စာနာစိတ်ဖြစ်၍ လာခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါ ရှေးဟောင်းမုဆိုးမပုံပြင်တို့ထက် လက်ရှိမုဆိုးမဖြစ်ကြရာ သော အကြောင်းမလှသည့် မုဆိုးမအမျိုးသမီးများပုံပြင်တို့ကို လေ့လာမိသည်။

အိန္ဒိယပြည်မှာလည်း ရှေးက မုဆိုးမဖြစ်လာလျှင် လူရာမသွင်း၊ ဝိုင်း ပယ်ခံရသည်။ ယခုခေတ်မှာတော့ အင်ဒီရာဂန္တီဆိုလျှင် မုဆိုးမဘဝနှင့်ပင် အိန္ဒိယပြည်၏ ဝန်ကြီးချုပ်ရာထူးကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ပေသည်။

မြန်မာပြည်မှာက မုဆိုးမတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ယူဆချက်ကိုယ်စီနှင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တီထွင်သွားကြသည်။ အစဉ်အလာက ဖိစီးနှိပ်စက်ထား ခြင်း မရှိပေ။

မုဆိုးမဆိုသည်မှာ တခြားအမျိုးသမီးများကဲ့သို့ပင် နှလုံးသားနှင့် အသွေးနှင့် အသားနှင့် ဆိုသည်ကို သဘောပေါက်လက်ခံလာလျှင် မုဆိုးမ များကို နှိမ့်ချသော ပုံပြင်များထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

မမဒေါ်မေကြည်ကတော့ သူ့ကိုယ်ပိုင်ယူဆချက်ကို ဇောက်ချလုပ် သွားရာမှာ ဘယ်သူ၏ ဝေဖန်မှု၊ နှိမ့်ချမှုကို ဂရုစိုက်သူ မဟုတ်ပေ။

ကျွန်မကမှ တော်သေးသည်။ မမမေ(ဒေါ်မေကြည်ကို ကျွန်မ ဒီလို ပဲ ခေါ်သည်) သည် အသက် ၃၀ မှာ အရွယ်မရောက်သေးသော သား တစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်နှင့်မုဆိုးမဘဝရောက်ခဲ့ရသည်။ သူ့ခင်ပွန်း ဦးညွှန်ဝင်းမှာ လူတော်တစ်ယောက်၊ ပညာတော်ရုံမဟုတ်၊ သူတို့၏ ကုမ္ပဏီ ကို ဦးစီးဆောင်ရွက်ရာမှာလည်း စီမံခန့်ခွဲမှု၊ အုပ်ချုပ်မှုတော်သူ ဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်က လိုင်စင်ခေတ်ဖြစ်၍ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်လိုင်စင်များကို ကိုယ် ပိုင်ကုမ္ပဏီတည်ထောင်၍ ရန်ကုန်မြို့လယ် မောင်ထော်လေးလမ်းမှာ လုပ် ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူကွယ်လွန်ပြီးနောက် မမမေက ကုမ္ပဏီကို ဆက်လက်အုပ်ချုပ်ခဲ့ သည်။ အသက် ၃၀ ဆိုသည်မှာ ဘာမှကြီးသည်မဟုတ်၊ ကာမဂုဏ်စည်း စိမ်းနှင့်တကွ အလှအပသာယာမှုအားလုံးကို ခံစားနိုင်သည့်အရွယ်။

မမမေက လင်သားမရှိတော့သည့်နောက် တချို့မုဆိုးမများလို ပုံကျ

သွားသူမဟုတ်၊ ပင်ကိုက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးက သွယ်သွယ်ပျောင်းပျောင်းရှိရသည့်အထဲ အဝတ်အစားကို လိုက်ဖက်အောင်ရွေးချယ်ဝတ်တတ်သည်။

အသားဖြူဖြူ နှာတံပေါ်၍ ဝင်းပရွန်းလက်သောမျက်လုံးများက သူ့ သတ္တိနှင့်စရိုက်ကို ဖော်ထုတ်နေသည်။ မျက်ခုံးမွှေးထူထူလေးတစ်ခုပဲ မရှိပါ။ ဆွဲထားသော မျက်ခုံးသေးသေးလေးမှာ မျက်ဝန်းပေါ်မှာ ကိုင်းညွတ်နေသည်။

ပွဲနေပွဲထိုင်တွေမှာ မမမေ ဝတ်စားလာလျှင် ငေးယူရသည်။ ခေတ်နှင့်လိုက်အောင် ဖက်ရှင်ကျကျ မမမေက ဝတ်စားတတ်သည်။

ကျွန်မနှင့်မမမေ မရင်းနှီးပါ။ ကျွန်မ၏ ညီအစ်မဝမ်းကွဲတော်သူ အစ်မကြီး ဒေါ်အေးအေးကြည်မှတစ်ဆင့် မမမေကို ကျွန်မသိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အစ်မကြီးလောက် မရင်းနှီးဘူးဆိုလျှင် မှန်မည်။ အစ်မကြီးကလည်း ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ အထည်ဆိုင်နှင့်ဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက် လုပ်ငန်းခြင်းကလည်း ဆက်သွယ်နေ၍ ဆွေမျိုးထက် ရင်းနှီးသည်ဆိုရမည်။ မမမေကုမ္ပဏီကိစ္စနှင့် နိုင်ငံခြားသွားတိုင်း၊ ပြန်လာလျှင် အစ်မကြီးအတွက် အဝတ်အထည်၊ လက်ကိုင်အိတ်ဆန်းဆန်း တစ်ခုခု ပါလာတတ်သည်။ ပွဲနေပွဲထိုင်ကို နှစ်ယောက်တွဲ၍ တက်လေ့တက်ထရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ညီအစ်မဟုတ် ထင်ရအောင် အရပ်မြင့်ပုံခြင်း၊ အသားဖြူကြခြင်း၊ အဝတ်အစား အချိုးတကျ ဝတ်တတ်ပုံခြင်း တူပါသည်။

တစ်နေ့ အစ်မကြီးဆီ ကျွန်မဖုန်းဆက်သည်။ ဈေးပိတ်သော တနင်္ဂနွေနေ့ (ထိုခေတ်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေး တနင်္ဂနွေနေ့ပိတ်သည်)မှာ ထမင်းသုတ်စားဖို့ အစ်မကြီးကို ကျွန်မ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ စနေနေ့တစ်ည နေလုံးညဦးပိုင်းတစ်ချိန်လုံး ဖုန်းဆက်ပေးမယ့်မရ။ ကျွန်မကလက်လျှော့ကာ သူ့အိမ်သားတွေကိုပဲ နက်ဖြန် အစ်မကြီးလာဖို့ မှာရသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ ထမင်းသုတ်စားချိန် အစ်မကြီး ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်မက ဆီးကြိုမေးမိသည်။

“မနေ့က တစ်ညနေလုံး အစ်မကြီး ဘယ်သွားနေလဲ၊ ဆိုင်သိမ်းချိန်က စပြီး မစု ဖုန်းဆက်တာ မရဘူး၊ ညရောက်ရော”

အစ်မကြီးက လက်သုတ်စားရင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြသည်။

“မေရယ်လေ၊ မေ ပြောမပြောချင်ဘူး။ ကားနဲ့လာခေါ်လို့ လိုက် သွားရတာ၊ ရွှေတောင်ကြားထဲမှာ မှောင်စကပြုလာ၊ ဒရိုင်ဘာကလည်း လမ်းမသိ၊ မေကလည်း မသေချာနဲ့ အိမ်ရှာရတာ၊ ည ၈ နာရီထိုးရော” အစ်မကြီး ပြောသည်ကို ကျွန်မ နားမလည်။

“ဘာကိုရှာတာလဲ အစ်မကြီး”

“ဟို သူ့ဆံပင် ‘ဆက်’ လုပ်ဖို့ ဆံပြင်ပြုပြင်တဲ့သူရဲ့အိမ်၊ မေက တော်တန်ရုံ အလှပြင်ဆိုင်ကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ သူ့စိတ်ကြိုက် ဒေဝစွရာ အလှပြင်ဆိုင်က မောင်လှမိုးအိမ်ကို ရှာရတာ၊ မြို့ထဲက ဆိုင်ကပိတ်သွား တော့ အိမ်လိုက်ရတာ”

“မနက်မှ လုပ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မစုလည်း သွားမှာမဟုတ်လား၊ အတွင်းဝန် ဦးစံဖေသမီး လက် ထပ်ပွဲကိုလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ဧည့်ခံပွဲက ညနေ သုံးနာရီမှ စမှာပဲ”

“အဲဒါဧည့်ခံပွဲ၊ အိမ်မှာ မနက်စောစောလက်ထပ်ပွဲလုပ်မှာ၊ ၇ နာရီ စမှာလေ၊ သူက သတို့သမီးဘက်က အထူးဧည့်သည်အဖြစ် သွားရမှာ၊ နောက်နေ့မှာဆို အချိန်မရှိတော့လို့ ညကြီးမင်းကြီး မောင်လှမိုး လိုက်ရှာရ တာ၊ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ၉ နာရီတောင်ထိုးပြီ”

ကျွန်မ ဘာမှပြန်မပြောမိပါ။ မမမေ အလှကို အထူးဂရုစိုက်သည် ကိုပဲ အံ့ဩမိသည်။

နောက်နေ့ညနေ ဧည့်ခံပွဲမှာ မမမေ ဆံထုံးက တကယ်ထူးဆန်းပါ သည်။ ပထန်ခေါင်းပေါင်းပုံဆန်ဆန်၊ ဆံပင်ကို အဖတ်လိုက် အဖတ်လိုက် နှင့် သပြေသီးအဖတ်တွေနှင့်လည်း တူသည်။ ကျွန်မ ပြောမပြုတတ်ပါ။ မြင့်မြင့်မို့မို့နှင့် ဆံထုံးဘေးတွင် စိန်ပန်းခိုင်ကို ပန်ထားသည်။

အပြာရောင် ပြင်သစ်ဘရီကိတ်လုံချည်နှင့် နိုင်လွန်အင်္ကျီအပြာနု ပေါ်မှာလည်း ပန်းပွင့်ကလေးတွေ ပွင့်ဖတ်ပုံစံမပျက်၊ အပွင့်လိုက်တင်ထား သလိုပါပဲ။ ပဝါဖြူအရှည် ငွေခြည်ပေါက်ခြုံထားသော မမမေမှာ သတို့ သမီးထက်ပင် အလှမှာ ထင်ရှားပြေပြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအဝေးကပဲ မမမေ

ကို ငေးမောနေမိပါသည်။

နောက်လတွင်မှာတော့ အစ်မကြီး ကျွန်မဆီရောက်လာရင်း မမမေ အကြောင်းပြောပြသည်။

“မေရယ်၊ သူ့သား ဥက္ကာနဲ့ သူ့သမီး မာလာကို လန်ဒန်ပို့မလို့တဲ့”

“သူ တတ်နိုင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်မက ဒီလိုပဲ ပြောမိသည်။

“ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ မစုရဲ့၊ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို ချီးကျူးပါတယ်။ သူ့ ယောက်ျားသေသွားပေမယ့် သူ့သား သူ့သမီးတွေကို လူတစ်လုံး၊ သူတစ် လုံးဖြစ်အောင် ပညာပေးမယ်ဆိုတဲ့ မာနသူ့မှာရှိတယ်”

“အစ်မကြီးရယ် ရန်ကုန်မှာ အင်္ဂလိပ် မက်သဒစ်လိုကျောင်းတွေမှာ လည်း အင်္ဂလိပ်စာအဆင့်အတန်းမနိမ့်ပါဘူး။ အဲဒီကနေ လန်ဒန်မက်ထရစ် တောင် ဖြေနိုင်တာပဲ၊ ကလေးတွေက ၁၀ တန်း ရောက်ပြီလား”

“အကြီးကောင်က ရောက်ပြီ၊ အငယ်မက ၈ တန်း၊ သူက သူ့သား သမီးတွေ လန်ဒန်ပို့မှာ သူ့သားသမီးတွေဟာ ပညာမှာလည်း ထိပ်တန်း၊ အနေအထိုင်မှာလည်း သူ့အဖေရှိစဉ်ကထက် မနိမ့်ကျစေရဘူး။ အခုတောင် သမီးက မာစီးဒီးကားမှဆိုလို့ ကိုညဏ်ဝင်း စီးတဲ့ ဘောက်ဆောရောင်းပြီး မာစီးဒီး ဝယ်ပေးတယ်လေ။ မေက အဲဒီတာဝန်ကို ရေရှည်ဘယ်လောက် အထိ ထမ်းနိုင်မလဲဆိုတာ မစဉ်းစားဘူး။ မစုက ကုန်သွယ်ရေးကို ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ ကုန်သည်ဆိုတာ အစဉ်အခြေအနေကောင်းနေတာ မဟုတ် ဘူး၊ ရှေ့ရေးအတွက် ရှိသေးတယ်”

အစ်မကြီးက သက်ပြင်းချကာ လေးလေးပင်ပင်ပြောနေ၍ ကျွန်မ ဝင်မစွက်ပါ။

“မစုရဲ့ မေမေတို့သိတယ်၊ အစ်မကြီးရဲ့ မိဘများအကြောင်း၊ အစ်မ ကြီးတို့ဖေဖေက တို့များမြို့မှာ ရှေးခေတ်က အမိန့်တော်ရရှေ့နေပေါ့။ မေမေ မှာ လယ်လေးဘာလေးရှိတော့ ဟိုခေတ်က စုမိဆောင်းမိတယ်။ ကိုယ်ပိုင် အိမ်နဲ့ အခြေတကျနေနိုင်တယ်။ သားချည်းပဲ ၅ ယောက်၊ အစ်မကြီးပဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါတယ်။ ဖေဖေဆုံးသွားတော့ မေမေဟာ ကလေး ၆ ယောက်နဲ့ ကျန်ရစ်တယ်။ ဒီတော့ အကြီးဆုံး ကိုကိုက ၁၀ တန်းမှာ၊

မေမေက သားသမီးတွေကို ပြောပြတယ်။ ‘အဖေမရှိတော့လို့ စိတ်ဓာတ်ကျ စရာတော့ မရှိဘူး။ မင်းတို့ကို ကျောင်းဆက်ထားမယ်။ ဒါပေမဲ့ အသုံးအစွဲ ကစလို့ အားလုံးဆင်ခြင်ရမယ်။ မင်းတို့နောင်ရေးအတွက်ပဲ’ လို့ ပြောပြီး အစ်မကြီးတို့ မောင်နှမ ၆ ယောက်ကို မွေးလာခဲ့တယ်။ အစ်မကြီးတစ် ယောက်ပဲ ကုန်သည်ဖြစ်တယ်။ ယောက်ျားလေးတွေက လခစားချည်းပဲ။ အစ်မကြီးဆိုလိုတာက မေ ဂုဏ်ယူမှားနေတယ်”

“ဘယ်လို အစ်မကြီး” ကျွန်မက အစ်မကြီး ဘာဆိုလိုသည်ကို နားမလည်ပါ။

“ဒီလိုလေ၊ သားသမီးတွေကို သူတို့အဖေရှိသလို ထားနိုင်ရမယ်ဆို တာ မရှိသင့်တဲ့မာန၊ ကိုယ့်စီးပွားရေးအခြေအနေကို အရှိအရှိအတိုင်း သိ အောင်ပြောပြရမယ်။ စိတ်ဓာတ်ကျဖို့မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့အစွမ်းအစထုတ်ပြီး ကြိုးစားရအောင် ပြောရမယ်။ စီးပွားရေးအခြေအနေက တသမတ်တည်း ရှိချင်မှ ရှိမယ်။ လန်ဒန်ကို ကလေး ၂ ယောက်ပို့ရမယ့်စရိတ်က မနည်းဘူး”

“အစ်မကြီးကလည်း အစ်မကြီးကို မမမေက ညီအစ်မအရင်းလို ချစ်တာ၊ အစ်မကြီးက ပြောပြပေါ့”

- ကျွန်မက အကြံဉာဏ်ပေးပါသည်။

“ပြောတာပေါ့တဲ့ မစုရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မေဟာ သူလုပ်ချင်လာပြီဆိုရင် ဘယ်သူပြောတာမှ နားမထောင်ဘူး”

အစ်မကြီးက သူ့မိတ်ဆွေကြီးအကြောင်း ရင်ဖွင့်ပြီး ပြောသွားပါ သည်။ မမမေကလည်း သူ့သားနှင့်သမီးကို လန်ဒန်ပို့လိုက်ပါသည်။ အစိုးရ က ချပေးသော လိုင်စင်များကို ဆိုင်ပေါ်တင် ရောင်းနေသူတွေလည်း ရှိသည်။ တရုတ်၊ ကုလားများကို လက်လွှဲလိုင်စင်ရောင်းသူတွေလည်း ရှိသည်။ လိုင်စင်ဈေးက ကျလာသည်။ အစောတုန်းကလို (၁၀၀%) တစ်ရာ ရာခိုင် နှုန်းမရှိတော့ပါ။ တချို့များ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲ တရုတ်၊ ကုလားက အမြတ်ပေးသည်ဆိုသည်။

အစ်မကြီးလည်း ပထမကုန်များကို ဆိုင်တင်ရောင်းပေးမယ့် ယခု တော့ လိုင်စင်တစ်ဝက်ကို ကုလားကုန်သည်များကိုရောင်းချရသည်။ ကျွန်မ တော့ အစ်မကြီးပြောသလို ကုန်သွယ်ရေးကို နားမလည်။

မမမေကလည်း သူ့သားသမီးများကို လန်ဒန်ပို့လိုက်ရ၍ ကျေနပ်အားရပုံရသည်။ ဦးညဏ်ဝင်းဆုံးပြီး ၁၀ နှစ်ဆိုသောအချိန်ကို မမမေအောင်မြင်စွာ ကျော်လွန်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

ကျွန်မက ကျန်းမာရေးမကောင်း၍ ဆေးရုံတက်နေစဉ် အစ်မကြီးက လာအိပ်သည်။ ညဦးမှာ စကားပြောတော့ သူက သတင်းထူးကို ပြောပြသည်။

“မေရယ် လက်ထပ်တော့မယ်”

ကျွန်မကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းမဖြစ်မိပါ။ ဦးညဏ်ဝင်း ဆုံးသွားသည်ပဲ ၁၀ နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။

“သူ့ကလေးတွေလည်း ပြန်လာတော့မယ်၊ ပြည်လမ်းက တိုက်ကို ရောင်းပြီး အင်းစိန်မှာ အိမ်ဝယ်လိုက်တယ်။ ကလေးတွေ လန်ဒန်ပို့တဲ့စရိတ်က ကုမ္ပဏီအမြတ်နဲ့ မလုံလောက်ဘူးလေ၊ သူ့သားသမီးတွေကလည်း အမေရဲ့စီးပွားရေးအခြေအနေကို အမှန်အတိုင်းမှ မသိဘဲ”

“အေးလေ သူ့ သားသမီးတွေအပေါ် နားလည်နိုင်တဲ့သူဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမဖြစ်ပြီး ၁၀ နှစ်ကြာအောင် တစ်ယောက်တည်း နေလာခဲ့တာ သူ့သားသမီးတွေကို ရှာဖွေကျွေးလာတာကိုပဲ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်။ သူက ဘာကို အကြောင်းပြလဲ”

အစ်မကြီးက စဉ်းစားနေပုံရသည်။

“သူ ပြတဲ့အကြောင်းကတော့ သူ့သားသမီးတွေမှာ ကြောက်ဖို့လေးစားဖို့ အဖေလိုတယ်တဲ့၊ သူ့ကို ကလေးတွေက ကြောက်ပုံမရဘူး။ ပြီးတော့ သူ့မှာ အထီးကျန်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ သူ့သားသမီးတွေက လန်ဒန်ပို့ထားတော့ အနောက်ဆန်ဆန် သားအမိပေမယ့် သီးသန့်နေမှာပေါ့။ မြန်မာမိခင်နဲ့ သားသမီးတွေလို ရင်းရင်းနှီးနှီး တိုးတိုးခွေ့ခွေ့ နေမယ်ထင်ပါဘူး”

“တို့များလည်း ဒီလိုပဲ မိဘတွေ သေသွားပြီးကတည်းက တစ်ယောက်တည်းနေလာရတာ အစ်ကိုတွေမောင်တွေကလည်း သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ”

အစ်မကြီးက မမမေ၏အထီးကျန်ခြင်းဆိုသောဝေါဟာရကို သဘောပေါက်ပုံမပေါ်။

“အစ်မကြီးက အပျိုကြီးလေ၊ မမမေကတော့ သူ့နှလုံးသားမှာ အချစ်ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒီတော့လည်း အချစ်ကို ပြန်လည်တမ်းတတာ အဆန်း မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်အိမ်ထောင်မှာ သားသမီးပြဿနာဝင်လာမှာပဲ စိုးတယ်”

ကျွန်မက ဒါပဲ ပြောမိသည်။ နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်မှာ လွယ်ပါသည်။ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်ပါလာသော သားသမီးများကိစ္စကသာ ခက်ပါသည်။

“ဟဲ့ မစုရဲ့၊ ကိုမင်းနိုင်က သဘောကောင်းပုံလည်းရတယ်၊ ပြီးတော့ လူပျို၊ မမကြီးနဲ့မေက မိတ်ဆက်ပေးတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ သားသမီးပြဿနာမရှိဘူးပေါ့”

“မေက သူ့အိမ်ထောင်ပြုမှာ မမကြီးကိုပဲ ဖွင့်တိုင်ပင်တာ”

“အစ်မကြီးက ဘာအကြံဉာဏ်ပေးလဲ”

“ဪ မစုရယ်၊ သူ့ကြိုက်လို့ ယူပါ့မယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ အစ်မကြီးကို လာဖွင့်ပြောတော့ အစ်မကြီးက ဘာအကြံဉာဏ်ပေးရမလဲ”

ဒေါ်မေကြည်နှင့် ဦးမင်းနိုင်တို့ လက်ထပ်ပြီးသွားပါပြီ။ အစ်မကြီးအိမ်မှာ သူတို့ဇနီးမောင်နှံကို အစ်မကြီးက ဖိတ်ခေါ်ထမင်းကျွေးရင်း ကျွန်မကိုပါ ဖိတ်၍သွားပါသည်။

မမမေသည် ပို၍ပင် နုပျိုတက်ကြွနေပါသည်။ ဦးမင်းနိုင်က မမမေထက် ငယ်ပုံရသည်။ အသားဖြူဖြူ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ အရပ်အမောင်း နည်းနည်းပုသည်။ စကားပြောလျှင် လေးလေးမှန်မှန်နှင့် ပြုံး၍ အေးအေးလေးလေး ပြောတတ်သည်။

“မမအေးရဲ့ ဥက္ကာနဲ့ မာလာလေ ခုတော့ အပိုးကျိုးသွားပြီ၊ ငွေကို မေ မကိုင်ဘူး၊ အစ်ကို့ကိုပဲ ပေးကိုင်တယ်၊ သူတို့သုံးချင်ရင် အစ်ကို့ဆီက တောင်းသုံးဆိုတော့ သူတို့ မေကို ညှဉ်းသလို မညှဉ်းရဲတော့ဘူး၊ ဟိုတုန်းကဆို မာလာနဲ့ မတည့်လို့ ဒရိုင်ဘာခဏခဏပြောင်းရတာ၊ ခုတော့ အစ်ကို့ရှိနေတော့ မိမာလာ ဘာမှမပြောရဲတော့ဘူး၊ ကြောက်ရမယ့်သူ ပေါ်လာပြီလေ”

“မမမေက သူ၏လက်ထပ်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အောင်မြင်ကြောင်း

တွေ ပြောပြသည်ကို ကြားရတော့ ကျွန်မ ဝမ်းသာပါသည်။ ဘာပဲပြောပြော မိသားစုတာဝန်ကို ခွဲဝေထမ်းဆောင်နိုင်ဖို့ မမမေမှာ အဖော်တစ်ယောက်ရ လာပြီပဲ”

ကျွန်မ၏ ချစ်သူ ကွယ်လွန်ချိန်မှာ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ကျွန်မကို လာရောက်အားပေးပါသည်။

ကျွန်မ၏ ချစ်သူမရှိသည့်နောက် ကျွန်မက အစ်မကြီးနှင့်အနေများ သည်။ သူ့ကုန်သွယ်ရေးကိစ္စများမှာလည်း ကျွန်မအဖော်အဖြစ် လိုက်ပါ တတ်သည်။

တနင်္ဂနွေတစ်နေ့ အစ်မကြီးက လာခေါ်ပါသည်။

“မစု ဒီနေ့ နှစ်အိမ်သွားရမယ်၊ အတွင်းဝန် ‘x x x’ အိမ်နဲ့ ရုံး အုပ် ဦးဘသာအိမ် မစုလိုက်ခဲ့ပါ။ အစ်မကြီးတို့ကို ကိုမင်းနိုင်က ကား မောင်းပြီး လိုက်ပို့မယ်”

အစ်မကြီး သွားလိုသော အတွင်းဝန်အိမ်မှာ ကျွန်မနှင့်ရင်းနှီး၍ အဖော်လိုက်ပါသွားပါသည်။ တချို့ကိစ္စများက အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောရ၍ ကျွန်မတို့အိမ်ကို သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးမင်းနိုင်က ကျွန်မတို့သွားလိုရာကို လိုက်ပို့ပါသည်။ သူ့မျက်နှာ က အေးချမ်းနေတော့ ကျွန်မတို့က ကားစီးရတာ အားမနာပါ။ တချို့ ကားကြိုစီးရသည်မှာ ပိုင်ရှင်မျက်နှာက စူအောင့်ပုပ်သိုးနေလေတော့ စီးရ သည်မှာ စိတ်မသက်သာပါ။

ဒါပေမဲ့ ပထမတစ်အိမ်ရောက်တော့ ဦးမင်းနိုင်က အိမ်ရှင်ကို ခွင့် တောင်းကာ ဖုန်းနှင့်စကားပြောသည်။ တယ်လီဖုန်းမှာ ဧည့်ခန်းဘေးမှာ ထား၍ ဦးမင်းနိုင် ပြောသည်ကို ကြားနေရသည်။

“မေလား၊ အခု အစ်ကိုတို့ အတွင်းဝန် x x အိမ်ကို ရောက်နေပြီ နော်”

ဦးမင်းနိုင်က ဒါပဲပြောသည်။ အစ်မကြီးကိစ္စက ပထမအိမ်တွင်ပြီး ၍ ဒုတိယအိမ်ရောက်တော့လည်း အိမ်ရှင်ကိုခွင့်ပန်၍ ဦးမင်းနိုင်က တယ်လီ ဖုန်းပြောပါသည်။

“မေလား၊ အစ်ကို အခု ရုံးအုပ်ဦးဘသာအိမ် ရောက်ပြီနော်”

ဒါပဲပြောကာ ဦးမင်းနိုင်က ကျွန်မတို့နှင့် စကားအတူပြော၍ ပြန်လာကြပါသည်။

ကားမောင်းရင်း လမ်းမှာ ဦးမင်းနိုင်က ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့် ပြောပြသည်။

“အစ်မကြီးရေ အစ်မကြီး ညီမ မေကလေ သူမပါဘဲ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ရင် ရောက်တဲ့နေရာက ဖုန်းဆက်ရမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ဆက်တာပါ”

သူစကားဆုံးတော့ ရယ်သံမှာ ရှက်သံပါနေပါသည်။ အစ်မကြီးနှင့် ကျွန်မမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးမိပါသည်။

မမမေ၏သား ဥက္ကာနှင့် သမီးမာလာတို့ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ။ စီးပွားရေးပုံစံများလည်း တစ်ခေတ်ပြောင်းသွား၍ အစ်မကြီးရော မမမေတို့ရော ကုမ္ပဏီများ ပြုတ်သွားကြသည်။ မမမေတို့တော့ စီးပွားရေးကို ဘာဆက်လုပ်သည်မသိ၊ အစ်မကြီးကတော့ မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်မနှင့်အတူ သာသနာ့ရိပ်သာကို လိုက်၍ တရားအားထုတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အစ်မကြီးက သူ့အကြောင်းပြောပြသည်။

“စီးပွားရေးဆိုတာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်နော်၊ အစ်မကြီးဆိုင်ထွက်တုန်းက တစ်နေ့တစ်နေ့ ရောင်းလိုက်ဝယ်လိုက် ညဘက်ကျစာရင်းတွေလုပ်ရနဲ့ တစ်ခါမှ မအားဘူး၊ ဇောကပ်ပြီး ဖတ်ဖတ်မောနေတာပဲ၊ ခုမှပဲ ‘တရား’ ဆိုတာကို သတိရတော့တယ်”

အစ်မကြီးတင်မဟုတ်၊ ထိုခေတ်က စီးပွားရေးသမားများ ကုမ္ပဏီများ ပြုတ်ပြီး တရားဘက်ယိုင်လာကြသည်။

“ဟိုနေ့က မေနဲ့တွေ့လို့ အစ်မကြီးကတော့ သူ့ကို တရားအားထုတ်ဖို့ တိုက်တွန်းမိသေးတယ်၊ မေက ဝိပဿနာကို စိတ်ဝင်စားပုံမရဘူး”

အစ်မကြီးစကားကြားတော့ ကျွန်မက ရယ်ပါသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ မစုရဲ့”

“ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အစ်မကြီးကို မရိုသေလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်မကြီးက

မှဆိုးမပုံပြင်

အပျိုကြီးအတွေးနဲ့ မမမေကို သွားခေါ်နေလို့ပါ။ သူ့မှာ လင်နဲ့သားနဲ့ဝတ္ထု ရားက ရှိသေးတော့ ဘယ်တရားအားထုတ်ဖို့ အချိန်ပေးနိုင်မလဲ၊ မစုတောင် တစ်ယောက်တည်းမို့လို့ အားထုတ်နိုင်တာ”

အစ်မကြီးမှာ ငိုငို၍တွေးနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူရသော တရားမျိုး ရရှိစေချင်သော စေတနာနှင့် မမမေကို တရားအားထုတ်ဖို့ တိုက် တွန်းခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သူက ကျွန်မ မမျှော်လင့်သော ဒုတိယ မေးခွန်းကို မေးပြန်သည်။

“မစုကော အထီးကျန်ဘူးလား၊ ဘာလို့ အိမ်ထောင်မပြုတာလဲ”

“အထီးကျန်တာပေါ့၊ ဒီအထီးကျန်ဝေဒနာကို တရားနဲ့အစားထိုးရ တာလေ၊ အစ်မကြီးကလည်း မမမေနဲ့ မစုက အခြေအနေမတူဘူး။ သူ အိမ်ထောင်ပြုဖို့က အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံတယ်”

“ဘာ”

“သူ အစ်မကြီးကို ပြောဖူးတယ်လေ၊ သူ့မှာ အထီးကျန်တယ်၊ သူ့ သားသမီးတွေမှာ ကြောက်ဖို့ ‘အဖေ’ ဆိုတာ မားမားမတ်မတ် တစ်ယောက် ရှိသင့်တယ်ဆိုတာ”

“အေးလေ”

“မစုမှာက သမီးကလည်း အစ်ကိုကြီး မဆုံးခင်ကတည်းက အိမ် ထောင်ကျပြီး သူ့အိုးသူ့အိမ်နဲ့ ရှိသွားပြီ၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အကြောင်းပြစရာ ကလေးကလည်း မရှိ၊ အဲဒီတော့ နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ လွတ်လပ်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မစုမှာ အကြောင်းပြစရာမရှိဘူး၊ မစု ရင်ထဲ က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက်တွေ့ရင်တော့ ယူကောင်း ယူ ဖြစ်မှာပဲ၊ ချစ်တာပဲ အကြောင်းပြနိုင်မယ်၊ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ် လို့ တွေ့ကြုံရမယ့် သုခနဲ့ ဒုက္ခကို ခံစားရဲတဲ့သတ္တိလည်း မမမေက ရှိတယ်၊ သူ့ရင်မှာ တကယ်အချစ်ရှိလာတော့ ကဲ့ရဲ့ချီးမွမ်းတာကအစ ရင်ဆိုင်ရဲတယ်”

“အေးလေ၊ အစ်မကြီးကတော့ အချစ်ဆိုတာ နားမလည်ပါဘူး”

အစ်မကြီးက ညည်းညည်းတွားတွား ရေရွတ်သလို ပြောနေသည်။

*

ကျွန်မတို့ ဝါကျွတ်တရားထွက်၍ အိမ်ပြန်ကြသည်။ အစ်မကြီးက တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ပေါက်ချလာသည်။

“မစုရေ မေရယ် ... ကိုမင်းနိုင်ကို ကွာမလို့တဲ့”

“ဘာ”

ကျွန်မကလည်း ကြားရသောသတင်းကြောင့် အံ့အားသင့်သွားပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကွာချင်တာလဲ၊ ဦးမင်းနိုင်ကြီးကြည့်ရတာ လူအေးကြီးပါ”

“အေးလေ ခက်တာက မေက အတွေးတစ်မျိုး၊ ခုဆို သူတို့အသက် ၆၀ ကျော်လာကြပြီ၊ မေက တဖြည်းဖြည်း အိုလာပြီ၊ ကိုမင်းနိုင်ကတော့ သူ့ထက်ငယ်၊ လူကလည်း အရွယ်တင်တယ်လေ၊ အဲဒါ တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ဆက်ဆံတာ သူမကြိုက်ဘူး၊ စိတ်မချဘူးတဲ့”

ကျွန်မ ရယ်ချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“မမမေကလည်းနော်၊ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်လည်း မပြနိုင်ဘဲ သဝန်တိုလိုက်တာ၊ ဦးမင်းနိုင်ကြည့်ရတာ ခြေများတဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“အေးလေ၊ အစ်မကြီးကလည်း သူ့ကို ပြောပါတယ်။ မေ့ကို ဘယ်သူမှ ပေးစားတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ကြိုက်လို့ ကိုယ်ယူ၊ ခု ဒီအရွယ်ကျကာမှ တစ်ခါကွာဦးမယ်ဆိုတော့ လူကြားလို့ မကောင်းပါဘူးလို့၊ ယူချင်တုန်းကလည်း တဇွတ်ထိုး သူ့ဘာသာဆုံးဖြတ်၊ သူ့ဘာသာယူ၊ အခုလည်း ကွာချင်ပြန်တော့လည်း သူပဲ၊ လူတွေကဲ့ရဲ့မှာကိုလည်း ဂရုစိုက်တဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး၊ မကွာဖို့ အစ်မကြီးပြောခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ သူ ကိုမင်းနိုင်ကို မချစ်ဘူးလား မသိ”

“အစ်မကြီးကလည်း ချစ်လွန်းလို့ သူကွာချင်တာ”

“ဟာ မစုကလည်း ရှုပ်ကုန်ပြီ”

“မစု ရှင်းပြမယ်၊ သူတကယ်ချစ်လို့သာ တခြားမိန်းကလေးနဲ့ အလုပ်သဘောဆက်ဆံတာတောင် သူသဝန်တိုတာပေါ့ အစ်မကြီးရာ၊ ဒါကြောင့် ကွာမယ်ရှင်းမယ်ဖြစ်တာ၊ အစ်မကြီး မှတ်မိသေးလား၊ သူတို့လက်ထပ်ပြီးစက ဦးမင်းနိုင်၊ မစုနဲ့အစ်မကြီးကို အတွင်းဝန်အိမ် လိုက်ပို့တာလေ။”

ရောက်တဲ့အိမ်တိုင်းကနေ သူဘယ်နေရာ ရောက်နေပါပြီဆိုတာ ဦးမင်းနိုင် က မမမေဆီ ဖုန်းဆက်သတင်းပို့ရတယ်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

“ကဲ ... အဲဒီကတည်းက မမမေ ဦးမင်းနိုင်ကို ဘယ်လောက်ချစ် တယ်ဆိုတာ မစုသိတယ်၊ ဦးမင်းနိုင်ကလည်း မမမေကို လေးစားတယ်၊ ကျိုးနွံတယ် ခေါ်ရမှာပေါ့၊ ဖောက်ပြန်လို့၊ မဖောက်ပြန်လို့မဟုတ်ဘူး၊ လူ တစ်ယောက်ကို ချစ်မိရင် သူနဲ့ကွဲကွာရမှာ စိုးရိမ်ကြတာချည်းပဲ၊ သူ မကွာ ပါဘူး၊ ဦးမင်းနိုင်ကလည်း ကွာပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မမမေက သူ့ နှလုံး သားမှာ လောင်နေတဲ့ ‘အအေးမီးညွန့်လေး’ ကို မငြိမ်းသတ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာ ... လာပြန်ပြီ၊ မီးပဲ အအေးမီးရယ်လို့ ရှိရသေးလား မိစု”

“ရှိတာပေါ့ အစ်မကြီးကလည်း ဘုန်းကြီးတွေ တရားဟောတာ ဥဏှတေဇောတို့၊ သီတတေဇောတို့ဆိုတာ တေဇောဆိုတာ မီးဓာတ်ပဲ၊ လောင်ကျွမ်းတဲ့ သဘောရှိတယ်၊ ပူပြီးလောင်ကျွမ်းတဲ့မီးက မီးလျှံကိုမြင်ရ တယ်၊ နှလုံးသားထဲမှာအေးပြီး လောင်ကျွမ်းတဲ့မီးက ငြိမ်းသတ်ဖို့လည်း ခက်တယ်၊ မီးလျှံကိုလည်း မမြင်ရဘူး၊ မမမေက ဒီမီးလေးကို မငြိမ်းနိုင် ပါဘူး၊ သနားဖို့ကောင်းတယ်၊ သူ့သတ္တိကိုတော့ ချိုးကျူးပါတယ်၊ ဒီ မီး အပူရှိန်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်၊ မစုကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထင်တယ်၊ ချစ်သူ နဲ့ ပတ်သက်လာပြီး ပူရရင်တော့ ချစ်ချစ်တောက်ပူနေတဲ့ ဒယ်အိုးထဲ ထည့် လိုက်တဲ့ ဝှမ်းလိုတစ်ခါတည်း ကျွမ်းသွားမှာပဲ၊ မစုရင်ထဲမှာ အချစ်တော့ ရှိတယ်၊ မမမေလိုတော့ စွန့်ရဲတဲ့သတ္တိမရှိဘူး”

“အစ်မကြီးတော့ မေအတွက် စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ တရားဝင်ရင် သူ့ကို သွားခေါ်ဦးမယ်”

အစ်မကြီးသည် အပျိုကြီးအတွေးနှင့် သူ့စိမ့်ကိန်းကို ရေးဆွဲနေသည်။ ကျွန်မတို့အနေနှင့် ဦးမင်းနိုင်၏အနေအထိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာ သတင်းမှ မကြားရပါ။

မမမေ ၆၆ နှစ်မှာ ကွယ်လွန်သွားပါသည်။ မုဆိုးမတစ်ယောက် အနေနှင့် သူ့နိဂုံးက လှပပါသည်။ ပြီးတော့ သူထင်သလို သူ၏ဦးမင်းနိုင် မှာ အငယ်အနှောင်းများနှင့် မရှုပ်ပွေပါ။ မမမေဆုံးပြီးမှ ဘောက်ထော်ဘက်

က ရိပ်သာတစ်ခုမှာ ဝိပဿနာတရားကို မှန်မှန်အားထုတ်နေသည်ကိုသာ ကြားရသည်။

မမမေ၏နှလုံးသားမှာ လောင်ကျွမ်းနေသော မီးညွန့်လေးကို ဦးမင်းနိုင် မြင်နေရ၍ သူ့နှလုံးသားမှာ လောင်ကျွမ်းနေသော မီးညွန့်ကို ငြိမ်းသတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေသည်ထင်ပါရဲ့။

တစ်လောက သူ့ကိုတွေ့တော့ အိုမင်းပေမယ့် ကြည်လင်သော မျက်နှာ၊ အေးချမ်းသောအပြုံးနှင့် တစ်ယောက်သွားသာရုံလမ်းမှာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ မမမေကို ပြချင်လိုက်တာ။

* * *

[၂]

(၁)

“မေသက်ဝေ”

ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသော စတိုးဆိုင်အတွင်းသို့ ကျွန်မ ဝင်ခဲ့သည်။
ရန်ကုန်မြို့လယ် အနော်ရထာလမ်းပေါ်မှာ ရှိသော စတိုးဆိုင် ၂ ခန်းတွဲ
ဖြစ်သည်။

တစ်ခန်းက ဘရာစီယာကအစ အမျိုးသမီးဝတ်အင်္ကျီစ၊ လုံချည်၊
စကတ်ခေတ်ပေါ် ဘလောက်စ်မျိုးစုံဖြစ်၍ တစ်ခန်းက အမျိုးသမီးသုံး အလှ
ပစ္စည်း ပေါင်ဒါ၊ မိတ်ကပ်၊ ရေမွှေး၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး၊ ဆံပင်ဆိုးဆေးများ
နှင့် မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ မျက်ခွံချယ်သည့် အလှပစ္စည်းမျိုးစုံရောင်းသည်။

ကျွန်မက အလှပြင်ပစ္စည်းများရောင်းသောဘက် မှန်ဘီဒိုများရှိရာ
တွင် လျှောက်ရင်း ကျွန်မလိုချင်သော ရေမွှေးကို ရှာနေပါသည်။ အရောင်း
စာရေးမလေးများမှာ ကောင်တာတစ်ခုတွင် တစ်ယောက်စီရှိ၍ ဘလောက်
အဖြူနှင့် စကတ်နက်ပြာများကို ဝတ်ထားသည်။

“အန်တီ ဘာအလိုရှိပါသလဲ”

မေးသူမှာ ကောင်တာမှ သူငယ်မလေးမဟုတ်၊ မိန်းမရွယ်တစ်
ယောက်။ အပြာအောက်ခံတွင် အဝါရောင်ပွင့်နွယ်များ သွယ်ယှက်ထား
သည့် လုံချည်ဝတ်ကာ အပေါ်က ဘလောက်စ်နံ့သာရောင်အင်္ကျီနှင့် ပြေပြစ်

အမျိုးအစားကျနသော ကိုယ်လုံးပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ဆံပင်က ရှေ့တွင် ဖောင်းဖောင်းပွပွလုပ်ကာ နောက်မှာ ခေတ်မီဆံထုံးသေးသေးနှင့် နဖူးပေါ် ဆံနွယ်များကျနေသည်မှာ မျက်နှာကို ပို၍ ကျက်သရေရှိသလိုပင်။ အသားက နုချော၍ ပါးက ပန်းသွေးရောင်၊ မျက်ခုံးမျက်လုံးကလည်း ခြယ်သထား၍ လားမသိ ဝင်းပနေသည်။ နှုတ်ခမ်းသည် ရှုန်းစို၍ နှင်းဆီသွေးကြွနေသည်။

“အန်တီ ဘာအလိုရှိပါသလဲ”

ဆိုသော အသံက သိမ်မွေ့ချိုသာလွန်း၍ ကျွန်မသူ့ကို ခေတ္တငေးမောကြည့်မိပါသည်။

“အန်တီလိုချင်တဲ့ ရေမွှေးရှာတာပါကွယ်”

“ဘာရေမွှေးပါလဲ၊ အန်တီ”

“ဖော်အဲဗား (Forever) ရေမွှေးလေ၊ ရပ်ဒလေအုပ်စုပေမယ့် ရပ်ဒလေရေမွှေးမဟုတ်ဘူး”

“သင်းသင်းရေ ဒီမှာရှိတဲ့ ရေမွှေးတွေ ပြလိုက်ပါ”

မိန်းမရွယ်က မှန်ဘီဒိုနောက်မှ မိန်းမကလေးကို ပြောကာ ကျွန်မကို လှည့်ပြောပြန်သည်။

“အန်တီ အလိုရှိတဲ့ ရေမွှေးက ကုမ္ပဏီပျက်သွားလို့ အင်္ဂလန်မှာကို မထုတ်လုပ်တော့ပါဘူး၊ သက်တို့ စတိုးဆိုင်က ရေမွှေးထဲက ကြိုက်တဲ့ အမျိုးအစား ရှာကြည့်ပါဦး၊ သက်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ကျွန်မကို ခေါင်းအနည်းငယ်ညွတ်၍ ရိုကျိုးစွာနှုတ်ဆက်၍ တခြားတစ်ဖက် ထွက်သွားပါသည်။ ကောင်တာက သူငယ်မလေးက ရေမွှေးများကို ထုတ်ပြနေသည်။ သူတို့ကလည်း ဖော်ရွေသွက်လက်ပါသည်။

ကျွန်မက တီဗွီထဲမှာ ဂျပန်ပြည်ကုန်တိုက် အရောင်းစာရေးမလေးများနှင့် ဟိုတယ်မှ ဧည့်ခံကြိုဆိုသူများ၊ တာဝန်ကျလုပ်ဆောင်သူ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးငယ်များ၏ ဖောက်သည်အပေါ်မှာ သွက်လက်စွာကြိုဆိုပုံ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပုံ၊ စကားချိုသာပုံ၊ ဆက်ဆံရေးကောင်းပုံများကို သဘောကျထားသူ။

မြန်မာပြည်မှာက အရင် လိပ်ပြာတောင်ခေတ်မှစ၍ ပြည်သူ့ဆိုင်အထိ အရောင်းစာရေးမလေးများမှာ

“နင့်မျက်နှာကလည်း ပုတ်သိုးနေလိုက်တာ၊ ပြည်သူ့ဆိုင်အရောင်း စာရေးကျနေတာပဲ”

ဟူ၍ ပုံနှိုင်းရအောင် မျက်နှာက တင်းမာ၍ ဆက်ဆံရေးက ရိုင်းပျ မောက်မာကြသည်။ ဂျပန်ဇာတ်ကားများကို ကြည့်၍ သင်တန်းပေးထား လေသလားမသိ။ မေသက်ဝေ စတိုးဆိုင်၏မိန်းကလေးများ ဆက်ဆံပြော ဆိုပုံကို ကျွန်မ သဘောကျသည်။

“အန်တီ အားနာပါတယ်ကွယ်၊ ရေမွှေးတွေ ထပ်မပြပါနဲ့တော့၊ အန်တီက ရှေးဆန်တော့ ရေမွှေးနဲ့သင်းသင်းပဲ ကြိုက်တယ်၊ ခုခေတ်ပေါ် အနံ့ပြင်းတွေ မကြိုက်ဘူး ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

ကျွန်မကပင် အားနာလာကာ ကလေးမလေးထံမှ ရေမွှေးမဝယ် သော်လည်း ကိုယ်လိမ်းအလှရည်တစ်ခု ဝယ်လိုက်ပါသည်။

“ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် သမီးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ နောက်လည်း ကြွခဲ့ပါ”

အရောင်းမိန်းကလေးက ချေငံစွာ ပြန်လည်ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မက မေသက်ဝေဆိုင်မှ အထွက်တွင်

“အန်တီ ဝယ်ပြီးပါပြီလား၊ သက်တို့ဆိုင်ကို နောက်လည်းကြွခဲ့ပါ ဦး၊ အန်တီကြိုက်တဲ့ ရေမွှေးမျိုးလည်းရအောင် သက် ကြိုးစားပေးပါဦးမယ်” ဆိုင်အဝအထိ လိုက်ကာပို့ရင်း စကားပြောလာသော ထိုအမျိုးသမီး ကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားပါသည်။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်မနှင့်သက် ဆိုသော အမျိုးသမီးက ရင်းနှီးလာခဲ့ပါ သည်။ အလှပစွာဝယ်စရာရှိလျှင် သူတို့ဆိုင်မှာပဲ ဝယ်သည်။ သူ့အကြောင်း ကိုလည်း သိလာရသည်။ မေသက်ဝေက သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ် ယောက်အမေ။ သူ့သားငယ် ကိုယ်ဝန်ရှိနေဆဲ ခင်ပွန်းသည် ဆုံးပါးသွား ချိန်မှာ သမီးကြီးက ၂ နှစ်အရွယ်။ ယခုတော့ ကလေးများ အထက်တန်း ရောက်ပြီး နံနက်ပိုင်းကလေးများကို ကျောင်းပို့ပြီး သူ့စတိုးဆိုင်ကို အရောက် လာသည်။ စတိုးဆိုင်မှာ မန်နေဂျာအမျိုးသမီးလည်း သက်သက်ရှိပေမယ့် ဝယ်သူလာလျှင် သူနှင့်ကြုံသည့်အခါ ဝယ်သူကို ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံ၍ မိတ်ဆက်တတ်သူ၊ အသက်ကတော့ ၅၀ ကျော်လောက်ရှိပေမယ့် သူက

အရွယ်တင်နုပျိုပါသည်။ အပြင်အဆင်ကလည်း အချိုးကျသည်။ ကျွန်မမှာ သူနှင့် အရောင်းစာရေးမလေးများ၏ ဆက်ဆံမှုကို သဘောကျ၍ ဖောက်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။

(၂)

ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်က ရန်ကုန်ဆင်ခြေဖုံးရှိ မြန်မာရပ်ကွက်၊ ကိုယ့်ခြံကိုယ့်ဝန်းနှင့် အိမ်ဆောက်နေသူများသည်။ အိမ်များက တစ်ထပ်တိုက်လုံးချင်းနှင့် ပျဉ်ထောင်အိမ်များ များပါသည်။ တိုက်မြင့်ကြီးများ ခြံကျယ်ကြီးများ မရှိပါ။

ခြံအကျယ်ကလည်း ပေ ၄၀၊ ပေ ၆၀ များ၍ အလွန်ဆုံးခြံအကြီးမှ ပေ ၁၀၀ လောက်ပဲ တစ်ကွက်နှစ်ကွက်ရှိသည်။ တချို့ ပေ ၂၀၊ ပေ ၄၀ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးများရှိ၍ ကိုယ့်ခြံလေးနှင့်ကိုယ် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေ သော အေးချမ်းသည့် ရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ထိပ်က ဝေပုလ္လကျောင်းတွင် ကျွန်မ နံနက် ဘက်ဆွမ်းပို့ပြီးအပြန် ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့ မျက်စောင်းထိုး တစ်ထပ်တိုက်ရှေ့တွင် ကားနီလေးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကားကို မောင်းလာသူမှာ မေသက်ဝေ။ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်သည်။

“အန်တီက ဒီမှာ နေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဟိုအိမ်က အန်တီအိမ်ပေါ့၊ အားရင် ဝင်ခဲ့ပါဦး” ကျွန်မက ကျွန်မအိမ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“နောက်မှလာမယ်၊ အခု အလုပ်ကိစ္စလေး ရှိသေးလို့ သွားဦးမယ်” သူက ဖျတ်လတ်စွာနှုတ်ဆက်၍ ဦးဘဘွားတို့ တစ်ထပ်တိုက်လေးကို ဝင်သွားပါသည်။

ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မကြည်မြကို တွေ့ရသည်။

“အန်တီ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားတယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာ”

“အေးကွယ်၊ မကြည်မြ ပြန်လာပြီလား၊ ဘာတွေပါသေးလဲ”

“ငါးခူငါးပိကောင် ကောင်းတယ်၊ နှစ်ချို့ဆိုတော့ နပ်တယ်၊ ငါးရဲ့

ခြောက် ဆားပေါ့လည်း ပါတယ်၊ အန်တီ ကြိုက်သလောက် ယူပေါ့၊ ကျန် တာကို ဆိုင်သွင်းမယ်”

“ဒီတစ်ခေါက်ကော အဆင်ပြေလား”

“ပြေတယ်ဆိုရမှာပေါ့၊ အထည်ပေးထားတာတွေ တချို့က ငါးပိ ငါးခြောက်ပေးပေမယ့် တချို့က ငွေနဲ့ချေလို့ အန်တီရေ၊ ဦးလေး ဦးဘဘွား ကြွေး ကြေတော့မယ်”

မကြည်မြက ကျွန်မအိမ်နှင့် တစ်လမ်းကျော်မှာနေသည်။ ရန်ကုန် မှ အဝတ်အထည်များယူကာ ညောင်လေးပင်ကို သွားရောင်းသည်။ ညောင် လေးပင်ဆို၍ မြို့ကြီးပေါ်က ဆိုင်ကြီးတွေမှာ ရောင်းသည်မဟုတ်၊ သူ့ အမျိုးများရှိရာ လယ်တောသို့သွား၍ တောရွာက လူများ၊ လယ်သမားများ ကို ငါးပိလေး၊ ငါးခြောက်လေး ပေးသည်။ လယ်သမားများထံက သူက စပါးကို မယူချင်။ စပါးအရောင်းအဝယ်က အရင်းအနှီးများရသည်။ လယ် သမားများထံမှ သူတို့ကိုယ်တိုင်လုပ်သော လယ်ငါးခု၊ ငါးပိများကို သူ့ အထည်များနှင့် လဲသည်ဆိုပါတော့။ ငါးခြောက်လုပ်သူများထံကတော့ သူ့အထည်နှင့် ငါးခြောက်လဲလှယ်သည်။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ငါးပိငါး ခြောက်များကို ပြန်ရောင်းသည်။

“အန်တီသိပါတယ်၊ အရင်ကဆို ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ လည်ပတ် ပါတယ်။ မနှစ်က အကြီးမ မင်္ဂလာဆောင်ပေးရာ၊ အငယ်မ ဆေးကုရနဲ့ မနှစ်က ငွေတော်တော်ကုန်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးလေး ဦးဘဘွားဆီက ၃ သောင်းဆွဲရတာ ခု တစ်ခေါက်ကြေပြီပေါ့။ သားကလည်း မိုးရေကာဖျင် စက်ရုံမှာ အလုပ်ရပြီ”

မကြည်မြသည် အသက် ၄၀ လောက်ရှိပေမယ့် လယ်တော၊ ချောင်း တောဆင်းရသူမို့ သနပ်ခါးထူထူ၊ မျက်နှာဖို့ထားသည်။ အသားလတ်လတ် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ မျက်ခုံးကတော့ ဆွဲထားရသည်။ နှာတံမပေါ်လှပေမယ့် သူ့မျက်နှာနှင့် လိုက်ဖက်သည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ကျော့ရှင်းသည်မဆိုသာပေမယ့် တုတ် တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် ဖျတ်လတ်သွက်လက်သည်။

ကျွန်မက ငါးခုငါးပိနှင့် ငါးရဲ့ခြောက်ကို အလွန်ကြိုက်၍ သူက

ဦးဦးဖျားဖျား လာရောင်းခြင်းပါ။ သူ့ယောက်ျားဆုံးကတည်းက သူ့ကိုယ်
 ရေးကိုယ်တာကိစ္စ၊ သားသမီးလေးတွေကိစ္စကအစ တိုင်ပင်တတ်၍ ကျွန်မ
 နှင့် ဆွေမျိုးလို ရင်းနှီးသည်။ သူ့သားသမီး ၃ ယောက်အရွယ်မတိုင်ခင်က
 သူ့ခင်ပွန်းဆုံးသွား၍ ဒီကလေးတွေ ကျောင်းထားရ၊ အလုပ်ရှာပေးရနှင့်
 မကြည်မြဲ ဖတ်ဖတ်မောနေသည်။ ယခုမှ ၇ တန်းအောင်ပြီး စက်ချုပ်နေသူ
 အကြီးဆုံးသမီးက ယောက်ျားရ၍ ပြည်ကို ပြောင်းသွားသည်။ အလတ်မ
 က သန်လျင်ဖိနပ်ချုပ်စက်မှာ အလုပ်ရသည်။ သားငယ်က သူ့ယောက်ျား
 မကွယ်လွန်ခင်က လုပ်ခဲ့သော မိုးရေကာဖျင်စက်ရုံမှာ အလုပ်ရသွား၍
 မကြည်မြဲ အသက်ရှူချောင်သွားပါသည်။

သူ့အလုပ်က အထည်နှင့် ငါးပိငါးခြောက် ဖလှယ်ရောင်းဝယ်သည်
 ဆိုပါတော့။ သူ့ဟာနှင့်သူ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် သုံးစွဲတတ်ပါသည်။ သူ
 ပြောသလိုပဲ မနှစ်က သမီးကြီးလက်ထပ်ပေးရ၊ သမီးငယ် မမာနှင့်သူငွေ
 ရင်း လျော့သွား၍ ဦးဘဘွားထံမှ ငွေချေးရသည်။

ဦးဘဘွားသည်လည်း ကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်၍ မင်္ဂလာဈေးမှာ
 အထည်လက်ကားဆိုင်ဖွင့်၍ ရောင်းသည်။ သူ့သမီး ရီရီသန်းနှင့် ကြည်
 ကြည်သန်းက ဆိုင်ထိုင်သည်။ သူကတော့ အိမ်မှာအနေများ၍ တစ်ခါတစ်
 ခါ သမီးများကို သွားကြည့်သည်။ ယခင်ကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆိုင်ထိုင်
 ၍ သူ့ဇနီးဆုံးပြီးမှ အိမ်မှာ အနေများသည်။

“ဦးဘဘွား ကြွေးက ကြေပြီပေါ့”

ကျွန်မက မကြည်မြဲကို မေးလိုက်၏။

“ဒီတစ်ခေါက်မှ ကြေပြီဆိုပါတော့၊ နည်းနည်းစီမံဆပ်တာ ဦးလေး
 က လက်ခံလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ သူ့သမီးတွေကလည်း အထည်တွေ
 အသစ်ပေး၊ အဟောင်းယူပေးတယ်လေ။ ခုတစ်ခေါက် ကြွေးလည်းကြေ၊
 ငွေနဲ့ ဝယ်သူတွေဆီက ငွေရတော့အထည်ကို လက်ငင်းဝယ်သွားနိုင်ပြီ၊
 ကြည်ကြည်သန်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်”

ကျွန်မက ငါးပိ ငါးဆယ်သားနှင့် ငါးရဲ့ခြောက် တစ်ပိဿာ ယူ
 လိုက်ပါသည်။

“ဟိုဘက်အိမ်က ဒေါ်ငွေတင် ယူချင်ယူမယ်၊ ငါးပိထားခဲ့ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ငါးခြောက်တော့ အန်တီယူပြီးရင် အခု တစ်ပိဿာ ကျန်မယ်၊ အဲဒါ ဦးလေး ဦးဘဘွားကို သွားကန်တော့လိုက်ဦးမယ်၊ အန်တီ ရဲ့မိတ်ဆွေလိုချင်ရင် အိမ်မှာရှိသေးတယ်လေ၊ ကျွန်မ လာပို့မယ်”

“အေးပေါ့ မေးကြည့်ဦးမယ်၊ ကဲ အန်တီနဲ့အတူ ထမင်းစားသွား၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း ထမင်းပို့တဲ့နေ့မို့လို့ ဟင်းတွေ ပိုချက်ထားတယ်”

ထိုနေ့က မကြည်မြ ထမင်းစားပြီးမှ ငါးရဲ့ခြောက်ထုတ်ကို ဆွဲကာ ဦးဘဘွားအိမ် ထွက်သွားပါသည်။

ဦးဘဘွား မိသားစုနှင့် ကျွန်မ ဤလမ်းမှာနေလာခဲ့ကြသည်မှာ ကြာပြီ။ သူ့ဇနီးမဆုံးခင်ကတည်းက ဆွေမျိုးလို ရင်းနှီးကြသည်။

သူ့ဇနီးသည် ဒေါ်ခင်မေက ကျွန်မလက်ထဲတွင်ပင် အသက်ပျောက် သည် ဆိုရမည်။ သူ့အသက်ရှင်စဉ်က သမီးများနှင့် ကျွန်မအိမ်ကို ဝင်ထွက် ၍ စားအိမ်သောက်အိမ်ဖြစ်နေသည်။

သမီးများက မအေဆုံးပြီးမှ ဆိုင်မထွက်ရသောရက် ညဘက်များ တွင် ကျွန်မအိမ် လာလည်တတ်သည်။ လက်ဖက်သုတ်၊ ဂျင်းသုတ်နှင့်ရေ နွေးကြမ်းသောက်ကာ သူတို့မင်္ဂလာဈေးအတွေ့အကြုံများကို ပြောပြတတ် သည်။ ဈေးရောင်းဖော်ရွေသလို မကြည်မြတို့လို ငွေရင်းနည်းသော ကုန် သည်လေးများအပေါ် ငဲ့ညှာ၍ အသစ်ပေး အဟောင်းယူ လုပ်ပေးတတ် သည်။ ကျွန်မမှတစ်ဆင့် မကြည်မြက အဆက်အသွယ်ရကာ ကြည်ကြည် သန်း၊ ရီရီသန်းတို့ဆိုင်က အထည်များ ယူခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေကြေးနှင့်ပတ် သက်၍ မကြည်မြက မှန်မှန်ကန်ကန် ဆက်ဆံသောကြောင့် ကြည်ကြည် သန်းတို့ကလည်း အထည်အကြွေး ပေးရဲသည်။ မကြည်မြအဖို့ ဦးဘဘွား တို့ သားအဖမှာ သူ၏ကျေးဇူးရှင်ပင် ဖြစ်သည်။ ဦးဘဘွားကတော့ နံနက် ခင်း တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းနှင့် လမ်းလျှောက်သည်ကိုတော့ နေ့တိုင်း တွေ့မိသည်။ သူ့ဇနီးရှိစဉ်ကလို ကျွန်မ သူတို့အိမ်ကို မကြာခဏ မသွား တော့ပါ။

ကောင်းတာရလျှင် ဝေငှချင်သော မြန်မာအိမ်နီးချင်းတွေ ထုံးစံ အတိုင်း ကျွန်မက ခြေရင်းခြံမှ ဒေါ်ငွေတင်ကို လှမ်းခေါ်မိသည်။ သူကလည်း ဘာမဆို အိမ်နီးချင်းပီသစွာ အကူအညီပေးသလို စပ်လည်းစပ်စုတတ်သည်။

“မစု ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”
 ဒေါ်ငွေတင် ရောက်လာကာ မေးလိုက်သည်။
 “ဘာကိစ္စမှ မရှိပါဘူး၊ မကြည်မြဲ ပြန်လာလို့ ငါးခုငါးပိနဲ့ ငါးရဲ့
 ခြောက်ပါလာတယ်၊ ဆားပေါ့လို့ ဒေါ်ငွေတင် လိုချင်လား၊ ကျွန်မ မှာပေး
 မယ်၊ သူ့အခု ဦးဘဘွားအိမ်သွားတယ်”

ဒေါ်ငွေတင်က မသိမ်းရသေးသော စားပွဲပေါ်ရှိ ငါးပိငါးခြောက်
 ထုတ်များကို ကြည့်လိုက်ရင်း ပြောနေသည်။

“ငါးပိ ပို့သလေး၊ ငါးခြောက်ပို့သလေးနဲ့ မစုရေ၊ ရှင့်ဟာမက
 သိပ်မဟန်ဘူး၊ အစ်ကိုကြီးဆီက ဘယ်လောက်များ ချူချမလဲ မသိဘူး”
 ဒေါ်ငွေတင်စကားကြောင့် ကျွန်မ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒေါ်ငွေတင်ရယ်၊ ကလေး ၃ ယောက်အမေ မုဆိုးမတစ်ယောက်
 ရိုးရိုးသားသား ရှာဖွေစားလာတာပဲ၊ ခု သူ့ကလေးတွေ လက်လွတ်မှ သူ
 လည်း အသက်ရှူချောင်တာပါ။ ဦးဘဘွားဆီက သူ ငွေ ၃ သောင်းချေး
 တာအမှန်၊ ခုအပတ်မှ ငွေကြေးသွားပြီတဲ့၊ သူ ပြောပြပါတယ်”

ကျွန်မက ကျွန်မနှင့်မျိုးတူ၊ ဘဝတူ မကြည်မြဲဘက်က ရှင်းလင်း
 ပြောပြနေသည်။

“အေးပေါ့လေ၊ မစုပြောသလိုပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ ကျွန်မ ငါးရဲ့ခြောက်
 ၅၀ သား ယူမယ်၊ ဘာပြောပြော မစုရဲ့၊ မုဆိုးမဆိုတာ အနေအထိုင်လည်း
 ဆင်ခြင်ရသေးတယ်၊ ခုတော့ ဦးဘဘွားအိမ်သွားတာ ရေထွက်မတတ်ပဲ”

ကျွန်မရင်ထဲကတော့ ဒီစကားကြားရသည်ကို မကြည်မြဲအစား မခံ
 မရပ်နိုင်ဖြစ်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ဒေါ်ငွေတင်ကို ပြန်လည်မချေပတော့
 ဘဲ ကျွန်မယူထားသည့်အထဲမှ ငါးရဲ့ခြောက် ၅၀ သားကိုသာ ခွဲ၍ ပေး
 လိုက်ပါသည်။

“အတော်ပဲ၊ ကိုဘသန်းပြန်လာရင် ရေနွေးကြမ်းနဲ့ ငါးရဲ့ခြောက်ဖုတ်
 ကျွေးရမယ်”

ဆိုကာ နှုတ်ဆက်၍ ဒေါ်ငွေတင် ထပြန်သွားပါသည်။

*

(၃)

ကျွန်မလည်း အခုတစ်လော အပြင်မထွက်မိ။ မကြည်မြကလည်း ပေါ်မလာသည်မှာ တစ်လလောက်ရှိသွားပြီ။ ညောင်လေးပင်ကို သွားပြန် ပြီထင်ပါရဲ့။

တစ်နေ့ ဒေါ်ငွေတင် ပေါက်လာသည်။

“မစုရေ ရှင့်ဟာမ ဆေးရုံရောက်နေပြီ”

ဒေါ်ငွေတင် ပြောစကားကြောင့် ကျွန်မ အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“မကြည်မြလေ”

“ဟင် ... သူ ဘာဖြစ်လို့”

“မဟုတ်မှလွဲရော၊ ကလေးပျက်ကြတာထင်တယ်”

ကျွန်မမှာ ဒေါ်ငွေတင်စကားကြောင့် အတော်ကလေး စိတ်ပျက် သွားမိသည်။ စိတ်မှန်းနှင့်စွပ်စွဲကြသည်ကို ကျွန်မ မကြိုက်။

“ကျွန်မ တူမ ဆေးရုံတက်လို့ အမျိုးသမီးဆေးရုံသွားတာ၊ အပြန် လှေကားအဆင်းမှာ ဦးဘဘွားနဲ့တွေ့တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ဦးဘဘွား ဘာလာလုပ်လဲဆိုတော့ မကြည်မြ ဆေးရုံတက်လို့ လာကြည့်တာတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက အခန်းနံပါတ်မေးပြီး သွားကြည့်တော့ မကြည်မြ အိပ်နေတယ်။ မျက်နှာကလည်း ဖြူဖျော့လို့၊ အနားမှာ သူ့သမီးစောင့်နေတယ်။ ဘာရောဂါ လည်း မေးတော့ သွေးအဆင်းလွန်ပြီး တားမရလို့ သားအိမ်ထုတ်လိုက်ရ သတဲ့”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ကျွန်မ မကြည်မြအတွက် စိတ်မကောင်း။ သို့သော် ဘာကိစ္စ မကြည်မြရောဂါကို ကလေးပျက်ကျသည်ဟု ဒေါ်ငွေတင်က စွပ်စွဲပါသနည်း။

“မိန်းမတွေရောဂါ ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်တာပဲ၊ ကလေးပျက်တယ်ဆိုတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး ထင်တယ်၊ ဒေါ်ငွေတင်”

“အို ... ဟုတ်လို့သာပေါ့၊ သူ့တာဝန်ရှိတယ်ဆိုပြီး ဦးဘဘွားက လာတာ”

ကျွန်မက ဒေါ်ငွေတင်ကို ဆက်မပြောချင်တော့။ ဤကိစ္စသည်

အမှုတစ်ခုသာဖြစ်လျှင် ဒေါ်ငွေတင် အကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံ၊ မကြည်မြဲ ဆေးရုံတက်သွေးဆင်းလွန်၍ မိုက်ခွဲသားအိမ်ထုတ်ရသည်။ ဒါကို ဦးဘဘွား လာမေးသည်ကြောင့် မကြည်မြဲရောဂါ ကလေးပျက်ရောဂါ၊ ဦးဘဘွားက ကလေးအဖေဟု မကြည်မြဲအပေါ် စွပ်စွဲသည်မှာ နည်းနည်းမှ ကျိုးကြောင်း ပြ မခိုင်လုံပါပေ။

“ကျွန်မ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်လေ”

ဒါပဲ ကျွန်မ ပြန်ပြောသည်။ ဒေါ်ငွေတင်က ကျွန်မ မျက်နှာထား ဟန်ပန်ကို မကြိုက်ဘူးထင်ပါရဲ့။ ထပြန်သွားသည်။

(၄)

ဦးဘဘွား၏အသက် ၇၀ ပြည့်မွေးနေ့ပွဲကျင်းပသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ကတည်းက ကြည်ကြည်သန်းနှင့် ရီရီသန်းဖိတ်၍ ကျွန်မသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေသည်။ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခြင်း သည်းခံပါဆို၍ နံနက်စော စော အရုဏ်ဘုန်းတော်ကြီးဆွမ်းကပ်လျှင် အချို့ပွဲထည့်ကပ်ရန် ဆန္ဒမကင်းတစ်အိုး ပို့လိုက်ပါသည်။

လူကတော့ ၉ နာရီလောက်မှ ဒေါ်ငွေတင်နှင့်အတူ ကျွန်မ သွားပါသည်။

“ဟော အန်တီ ကြွပါ၊ ကြွပါ”

အလွန်ချိုအေးဖော်ရွေသော အသံကြားလိုက်ရသည်။ ကြည်ကြည် သန်းတို့၊ ရီရီသန်းတို့မဟုတ်၊ မေသက်ဝေ၏ဆီးကြိုသံ။

“ဒီဘက်ဝိုင်းလာပါ အန်တီ”

သူက ရှေ့ဆောင်ခေါ်သွား၍ ကျွန်မတို့ ဧည့်ခန့်ခေါင်းရင်းဘက် ဝိုင်းမှာ ထိုင်ဖြစ်သည်။

“ဟင်းချိုပူပူ ယူခဲ့ဟေ့”

မေသက်ဝေအသံမှာ စိလွင်နေသည်။ ကျွန်မတို့ မုန့်ဟင်းခါးစား နေစဉ် ကြည်ကြည်သန်းအနား ရောက်လာသည်။

“အန်တီ ဆန္ဒမကင်း ပို့လိုက်တာ ကျေးဇူးပဲ၊ လူတွေပါ ကျွေးရ တယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်စကားပြောကာ ကျွန်မတို့အနားမှာ ထိုင်နေသည်။
“အန်ကယ် မွေးနေ့ရှင်ကြွပါ၊ ကိတ်မုန့်ပေါ်က ဖယောင်းတိုင်မီး
မှုတ်ပြီး ကိတ်မုန့်လှီးရမယ်”

မေသက်ဝေပြောသံကြားမှ ကျွန်မ သတိပြုကြည့်မိသည်။ ခေါင်း
ရင်းဘက် စားပွဲခုံပေါ်မှာ မွေးနေ့ကိတ်မုန့်၊ ကိတ်မုန့်ပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်
အသေးလေးများကို မေသက်ဝေက အသာညှိပြီးအနားတွင် ထိုင်နေသော
ဦးဘဘွားကို ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ ဦးဘဘွားသည် ကြောင်စီစီနှင့် ဖယောင်း
တိုင်များကို မီးမှုတ်လိုက်သည်။

ပရိသတ်က မင်္ဂလာဈေးပရိသတ်နှင့်ရပ်လျက် ပရိသတ်ဆိုပေမယ့်
ဘိုဆန်ကြသည်မဟုတ်။ မေသက်ဝေတစ်ယောက်ပဲ။

"Happy Birthday to you" ဟု ဆို၍ လက်ခုပ်တီးသည်။ ဒီ
တော့မှ အားနာပါးနာ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်က လိုက်တီးသည်။ ဦးဘ
ဘွားက ပြုံးဖြူဖြူနှင့် ကိတ်မုန့်ကို လှီး၍ သက်က ပန်းကန်ပြားထဲထည့်ကာ
ပရိသတ်များကို ကျွေးသည်။

ရီရီသန်းက ကျွန်မ နားနားကပ်၍
“တွေ့လား အန်တီ၊ မင်းသမီးလုပ်ပုံတွေ၊ သူက အိမ်ရှင်ကျနေတာပဲ”
ဟု တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ ကြည်ကြည်သန်းက ညီမကို ဝင်ထိန်း
လိုက်သည်။

“မိရီ ပေါက်ကရတွေ မပြောနဲ့”
ဆို၍ ရီရီသန်းသည် စကားမဆက်တော့။
“ဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်ကလဲ”

ဒေါ်ငွေတင် မမြင်ဖူးသလို ကျွန်မ အနားကပ်မေးလိုက်သည်။
“မေသက်ဝေ စတိုးပိုင်ရှင် သက် ဆိုတာပေါ့၊ သူကားအနီလေးနဲ့
ဦးဘဘွားအိမ် ခဏခဏ လာနေတာ၊ ဒါတော့ ဒေါ်ငွေတင် မမြင်မိဘူး
ထင်တယ်”

သူသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မေသက်ဝေအလှကို ငေးကာ
ကြည့်နေသည်။ မေသက်ဝေက ငွေခြည်ဖောက်အပြာရင့် ဝမ်းဆက်နှင့်
အသားမှာ ဝင်းပ၍မျက်နှာက နုပျိုရွှင်လန်းနေသည်။ လာသမျှ ဧည့်သည်

ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြိုဆိုဧည့်ခံနေသည်။ သူ၏ဖော်ရွေမှုကြောင့် ဧည့်သည်များ မျက်လုံးတွေ နှစ်သိမ့်မှုဖြင့် သူ့ကို ကြည့်ကြသည်။ ‘သက်’ သည် မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုလုံး၏ စတားဖြစ်နေသည်။

ထိုနေ့ညနေ မကြည်မြကို ကျွန်မသွားကြည့်သည်။ ဆေးရုံက ဆင်းလာပြီဖြစ်၍ အိမ်မှာ သွားကြည့်ပါသည်။

ထူထူထောင်ထောင်နှင့်သွားနိုင် လာနိုင်ဖြစ်လာသော မကြည်မြကို တွေ့ရသည်။

“မနက်ကပဲ ဦးလေးဦးဘဘွားက သူ့မွေးနေ့ မုန့်ဟင်းခါးကျွေးတယ်ဆိုပြီး ပို့ခိုင်းလို့ ဒရိုင်ဘာ လာပို့သွားတယ်၊ အန်တီ သွားသေးလား”

“သွားပါတယ်”

မကြည်မြက သူ ခဏခဏ သွေးဆင်းတတ်ကြောင်း၊ ယခုတစ်ခါ လွန်၍ ဆရာဝန်က ကြာကြာမထားဘဲ ကင်ဆာဖြစ်မှာစိုး၍ သားအိမ်ထုတ်ပစ်ကြောင်း သူ့ရောဂါကို ပြောပြနေသည်။

“အေးလေ၊ နလန်ထပေမယ့် တောကို မသွားနဲ့ဦးပေါ့၊ နားနားနေနေ၊ မကျန်းမာဖြစ်လာတော့ ဆေးကုရတာ ငွေကုန်တယ်လေ”

“အန်တီ ပြောတာဟုတ်တယ်၊ အမေ့ကို ဒါပဲ သတိပေးနေရတယ်”

လှိုင်သာယာမှာ အလုပ်ဆင်းရသည်ဆိုသော သမီးလတ်က ဝင်ပြောလာသည်။ ညနေစောင်းမှ ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

*

(၅)

တစ်ညဦး၊ ကြည်ကြည်သန်းနှင့် ရီရီသန်း ကျွန်မအိမ်သို့ ပေါက်ချလာသည်။ ဆိုင်ပိတ်ရက်မဟုတ်ပါ။

ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေသည်။ ညီမနှစ်ယောက် ဈေးရောင်းက ပြန်လျှင် ညကျစာရင်းတွက်ရသည်နှင့် အားကြသူမဟုတ်။ ဆိုင်ပိတ်ရက်မှလွဲ၍ အလည်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မက လက်ဖက်နှင့်ဧည့်ခံရင်း သူတို့ကို စကားလက်ခံပြောရသည်။

“အန်တီရယ်၊ လုပ်ပါဦး၊ ဖေဖေက မေသက်ဝေကို ယူမလို့တဲ့”

ရီရီသန်းက တဲ့တိုးကြီး ပြောပါသည်။

“ဟိုနေ့ကများ သူမို့ အရှက်မရှိတယ်၊ ဖေဖေမွေးနေ့ကို ကိတ်မုန့် မီးထွန်း၊ ဖေဖေလက်ကိုဆွဲပြီး မှုတ်ခိုင်းနဲ့ အရှက်မရှိလိုက်တာ”

ရီရီသန်းက မသက်မသာပြောနေသည်။

“မိရီ ဒါတွေမပြောနဲ့တော့၊ အဖြစ်က အန်တီကို ရှင်းပြမယ်၊ ကြည့် ကြည့်အနေနဲ့ အန်တီသက်က ဖေဖေကို တကယ်ချစ်လို့ ပြုစုဖို့ ယူမယ်ဆို၊ ကြည်ကြည်တို့ ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ကြည်ကြည်တို့ညီအစ်မက စီးပွားရေးသမား တွေ၊ တစ်နေ့လုံး ဆိုင်နဲ့အချိန်ကုန်နေတာ၊ အိမ်မှာ ဖေဖေတစ်ယောက် တည်း အထီးကျန်တာ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီသက်ကို ကြည့်ရ တာ မရိုးဘူး”

“ဘာမရိုးတာလဲ”

ကျွန်မက ဝင်မေးမိ၏။ ရီရီသန်းက ကြည်ကြည်သန်း စကား အဆက်ကို မစောင့် ဝင်ဖြေသည်။

“ဖေဖေဆီက သူငွေချေးတာ ၁၀ သိန်းရှိပြီလေ၊ အတိုးလည်း မရ ဘူး၊ သူ့ရဲ့ မေသက်ဝေစတိုး လည်ပတ်နေတာ ဖေဖေငွေတွေနဲ့လေ၊ ရီရီ တို့က ဈေးထွက်နေတာ၊ ဒေါ်ကြီးရွှေက ပြောတယ်၊ သူဖေဖေဆီ ခဏခဏ လာ၊ စားစရာတွေလုပ်လာပြီး ဖေဖေနဲ့အတူ စားသတဲ့၊ အခု ဖေဖေဆီက ငွေ ၁၀ သိန်းပါသွားပြီ၊ အခုတော့ ငွေ ၁၀ သိန်းပါမက ဖေဖေကိုပါ အပိုင်စီးချင်လို့ သူကြံစည်နေတာ၊ ဖေဖေက သူ့ကိုလက်ထပ်မယ်လို့ သမီး တို့ကို ဖွင့်ပြောတယ်၊ သူအိမ်ပေါ်ရောက်ရင်တော့ပြီးရော၊ သမီးတို့ ဆင်း ပြေးရမှာ၊ ဖေဖေကလည်း ဘာသဘောလည်းမသိ၊ ငါ့ငွေ ၁၀ သိန်း ပြန် မရမှတော့ လူကို သိမ်းရမှာပေါ့တဲ့၊ ငါးစာသာ မြင်တယ်၊ ငါးများချိတ်ကို မမြင်ဘူး”

ရီရီသန်းက စကားဆုံးတော့ ကြည်ကြည်သန်းက ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ဖေဖေကို ကြည်ကြည်က ပြောတယ်၊ ဒီ ၁၀ သိန်းအတွက်နဲ့တော့ ဒီမိန်းမကို မယူပါနဲ့၊ အဆုံးခံလိုက်ပါ၊ ငွေ ၁၀ သိန်း သမီးတို့ တစ်လမရှာ ရပါဘူးလို့ ပြောပြတယ်။ အန်တီသက်က အလည်အန်တီရဲ့၊ အခု ဒီစတိုး ဆိုင်ခန်းကို ဟိုတရုတ်ချန်မိန်ဆီက အပိုင်စီးထားတာ၊ အဲဒီ တရုတ်နဲ့

အတော်ကြာ တွဲလိုက်သေးတာ၊ မယားကြီးက တိုက်ခန်းပေးရရင် ပေးရပေစေ၊ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ပြတ်ရင်ပြီးရောဆို လုပ်လိုက်တာ ကြည်ကြည်ကြားရတာ တရုတ်ကြီးဆီက စိန်တွေတောင် ရလိုက်သေးသတဲ့၊ ဖေဖေ မိန်းမယူတာကို အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို စရိုက်ရှိတဲ့ မိန်းမမျိုးကို ဖေဖေ မယူစေချင်တာ”

ကြည်ကြည်က မေသက်ဝေ၏ နောက်ကြောင်းကို ပြောပြသည်။

“အဲဒီတော့ သမီးတို့က ဘာလုပ်မှာလဲ”

ကျွန်မက သူတို့လာရင်းကို မေးရပါသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီးမှ ကြည်ကြည်သန်းက ပြောသည်။

“ကြည်ကြည်တို့မှာ ဝတ်လုံရှိတယ်၊ သူက အကြံပေးတယ်လေ၊ သမီးတို့ ခုနေတဲ့တိုက်က မေမေဆုံးပြီးကတည်းက သမီးတို့နှစ်ယောက် အမည်နဲ့ ဖေဖေက လွှဲပေးတာ၊ မေမေရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေလည်း သမီးတို့ရတာ၊ ကြည်ကြည်တို့ ရောင်းနေတဲ့ ဆိုင်ကတော့ ကြည်ကြည်တို့ ညီအစ်မအပိုင်ရောင်းဝယ်နေတာပေါ့လို့ အခြေအနေမှန်ကို အန်တီမေသက်ဝေကို ပြောတဲ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ဖေဖေဆီက ချေးထားတဲ့ ငွေ ၁၀ သိန်း ကျွန်မတို့ မယူတော့ပါဘူး၊ ဖေဖေကို လက်ထပ်ချင် လက်ထပ်ပါ။ လက်ထပ်ပြီးရင် ဖေဖေကို ဒေါ်မေသက်ဝေအိမ်ကို ခေါ်သွားပါ။ ဒီလက်ရှိအိမ်က သမီးတို့ပိုင်ဖြစ်နေပါတယ်လို့ ပြောတဲ့၊ ဝတ်လုံက အကြံဉာဏ်ပေးတယ်၊ သမီးတို့နာမည်နဲ့ လွှဲပြောင်းထားတဲ့ အိမ်စာချုပ်မိတ္တူကူးပြီး ပြလိုက်တဲ့၊ ဒီအမျိုးသမီးက တကယ်ချစ်ရင် ဦးဘဘွားကို လက်ထပ်ပြီး အိမ်ခေါ်သွားမှာတဲ့၊ သူ့စိတ်က ဒီအိမ်နဲ့ ဦးဘဘွား အတွင်းပစ္စည်းရှိသေးတယ်ထင်ပြီး ယူတာဆိုရင်တော့ မင်းတို့အဖေမှာ သူချေးထားတဲ့ ငွေ ၁၀ သိန်းကလွဲပြီး ဘာမှမရှိတာ သိရရင် မင်းတို့အဖေကို လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အဲဒီလို အကြံဉာဏ်ပေးတယ်”

ကျွန်မမှာ ဝတ်လုံအကြံဉာဏ်ကို ဘာမှမဝေဖန်နိုင်ပါ။

“ရီရီတို့ဘက်ကလည်း ကြည့်ပါဦး အန်တီ၊ ဒီမိန်းမ အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး အားလုံးအပိုင်စီးမှာ မခံနိုင်ဘူး။ ဖေဖေ ငွေ ၁၀ သိန်းတော့ ရေဆုံး”

မြေဆုံးပဲ သဘောထားလိုက်တယ်၊ ပြန်ရဖို့လည်း လမ်းမမြင်ပါဘူး၊ ဆိုင်မှာ တကယ်ထွက်ပြီး စီးပွားရှာရတာက သမီးတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်၊ ဖေဖေက အိမ်မှာအေးအေးနေတာ၊ ရီရီတို့မိသားစုကြား ပြဿနာရှာလာမှာ စိုးတယ်၊ အခု ရီရီတို့ စီးနေတဲ့ အက်စ်အီးလီမိတက်တောင် သူနဲ့ရရင် သူပေးလိုက်ရမှာ၊ ဖေဖေအမည်နဲ့ ထားတာကိုး”

“အေးပေါ့လေ၊ ဝတ်လုံအကြံဉာဏ်ပေးတာလည်း မဆိုးဘူး၊ စမ်းကြည့်ပေါ့၊ မဟုတ်လည်း မင်းတို့အဖေက ယူမှာပဲမဟုတ်လား၊ အခုလည်း လေ မေသက်ဝေက ငယ်သေး”

“အမလေး ဘယ်ငယ်ရမလဲ၊ အသက် ၆၀ နားနီးနေပြီ၊ သူ့ကိုယ်သူ သ,ထားလို့ ၅၀ လောက် ထင်ရတာ”

ရီရီဝေက ဖြတ်ပြောသည်။

“အေးလေ ဘာပဲပြောပြော မင်းတို့ ဖေဖေ ၇၀ ကျော်အဘိုးကြီးကို ယူတယ်ဆိုတော့ တကယ်မေတ္တာရှိလို့ပဲ နေမှာပေါ့”

ကျွန်မက ဆက်ပြောမိသည်။

“တကယ့်မေတ္တာနဲ့လား၊ ဖေဖေပစ္စည်းတွေ လိုချင်လို့လားဆိုတာ သိရအောင် ဝတ်လုံက ဖေဖေမှာ ဘာမှမရှိတာ ပြောခိုင်းတာလေ”

“စမ်းကြည့်ပေါ့”

ကျွန်မက ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါ အန်တီကို လာတောင်းပန်တာ”

“ဘာ ... အန်တီက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဒီလိုပါ ဝတ်လုံပြောသမျှ အန်တီသက်ကို အန်တီပြောပေးပါ”

ကျွန်မမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူတို့ကိစ္စ ကျွန်မ ကြားမဝင်ချင်၊ ဒီသူငယ်မလေးများအပေါ် ဆွေမျိုးလို ရင်းနှီးခင်မင်သည်တော့ မှန်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက် လွတ်လပ်သူယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယူသည်မှာအပြစ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘာဖြစ်၍များ သမီးများက ခါးခါးသီးငြင်းပယ်ပါလိမ့်။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ယူရသည်မှာ စွန့်စားခန်းတစ်ခုပဲ။ မေသက်ဝေက ယောက်ျားတစ်ယောက်ယူမည်ဆိုလျှင် သူနှင့်ရွယ်တန်းတူတွေ ယူနိုင်အောင် စီးပွားရေးရော ရုပ်ရည်ရော ခိုင်မာပြည့်စုံသူ။

“သမီးတို့ ပြန်စဉ်းစားပါဦး၊ သူ့အနေနဲ့ ဦးဘဘွားကို တကယ်ပဲ မေတ္တာရှိတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကျွန်မက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကြည်ကြည် ပြောပါပြီရော အန်တီ ဖေဖေကို တကယ်မေတ္တာရှိ လို့ကတော့ ကြည်ကြည်တို့ သဘောတူပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီမိန်းမသဘော သိရအောင် ဖေဖေရဲ့စီးပွားရေးအမှန်ကို ဝတ်လုံအကြံဉာဏ်ပေးသလို သူ့ ကို ပြောပြစေချင်တာ”

“အဲဒီဝတ်လုံက သွားမပြောဘူးလား”

“အခုကိစ္စက အန်တီ အမှုဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဝတ်လုံဆိုတာ က အမှုဖြစ်ရင် ရုံးမရောက်ဘဲ ကြေအေးဖို့ကြားက ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက် ချင် ဆောင်ရွက်မှာ၊ အခုက ဖေဖေလက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို သမီးတွေရဲ့ သဘော ထားကို မိသားစုအနေနဲ့ အန်တီသက် သိအောင် ပြောပြရမှာလေ၊ သမီးတို့ မှာ အားကိုးစရာကြားလူ အန်တီပဲ ရှိတာ၊ တစ်ခုက တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ် အဖြေပေးဖို့ အန်တီသက်အနေနဲ့ မလိုပါဘူး၊ သူ့ဟာသူ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်။ အန်တီက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတောင်းဖို့ လည်းမလိုဘူး၊ ဖေဖေအခြေအနေကိုသာ ဝတ်လုံပြောသလို ပြောပြစေချင် တယ်။ ဖေဖေရဲ့လက်ရှိအခြေအနေအတိုင်းကို လက်ခံပြီး သူ့လက်ထပ်နိုင် မယ်လို့ အကြောင်းပြန်လာခဲ့ရင် ကြည်ကြည်တို့ မကန့်ကွက်ပါဘူး”

ကြည်ကြည်သန်းက ရှင်းလင်းပြောကြားပါသည်။ အတန်ကြာ ဆွေးနွေးပြီးမှ ဝတ်လုံပြောသလို ပြောရုံပဲပြောဖို့ ကျွန်မ လက်ခံလိုက်ပါသည်။

*

(၆)

ကျွန်မ မေသက်ဝေကို သွားမတွေ့ခင် ၂ ရက်လောက်မှာ ရပ်ကွက် သတင်းထောက် ဒေါ်ငွေတင် ပေါက်လာပြန်သည်။

“မစု ကြားပြီလား၊ ဦးဘဘွားက ဟိုမွေးနေ့တုန်းက တွေ့တဲ့ မေသက်ဝေနဲ့ ယူတော့မတဲ့”

ကျွန်မက ဒေါ်စပ်စုအတွက် ရယ်ချင်ပါသည်။ သူက သတင်းဦး

သတင်းထူးလာပေးခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်မ သိထားသည်ကို ဖွင့်
မပြောပါ။

“ဒါနဲ့ ဒေါ်ငွေတင်ပြောတော့ မကြည်မြနဲ့ ဦးဘဘွားဖြစ်နေတယ်ဆို”
ကျွန်မစကားကြောင့် သူငိုငံသွားသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်စုံတစ်ခု
စဉ်းစားသလို လုပ်ပြီး ပြောပြန်သည်။

“ယောက်ျားတွေဆိုတာ လူလည်တွေ”

“ဦးဘသန်းကရော”

ကျွန်မက ရယ်စရာလို မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ယောက်ျား လူရိုးပါတော်၊ ဒီ ဦးဘဘွားဆိုတဲ့သူက မုဆိုး
မနှစ်ယောက်ကို ရွေးမှာပေါ့၊ ဟို ‘သက်’ ဆိုတာက ရုပ်ချောပိုက်ဆံရှိတော့
အဲဒီမိန်းမကို လက်ထပ်မှာပေါ့။ သူတို့သားအဖတစ်တွေ ဟိုတစ်လောက
အတော်စကားများကြတယ်တဲ့၊ သမီးတွေက သဘောမတူလို့ စကားများ
ကြသတဲ့”

“ဒေါ်ငွေတင် ဒီသတင်း ဘယ်ကကြားလဲ”

“ဟို မကြီးရွှေလေ၊ သူတို့အိမ်က ထမင်းချက် ဒရိုင်ဘာမိန်းမက
ပြောတယ်၊ တစ်နေ့က ဈေးဝယ်ရင်း တွေ့ကြလို့ ပြောပြတယ်၊ အဲဒီညက
ထမင်းစားပြီး ထမင်းစားပွဲမှာ စကားပြောရင်း စကားများကြတာ သူမိဖိုက
အကုန်ကြားရသတဲ့၊ ဦးဘဘွားက စားစရာလေးရှိရင် မကြည်မြဆီကို သူ
ယောက်ျားဒရိုင်ဘာနဲ့ ပို့နေကျဆိုတော့ သူတို့က မကြည်မြနဲ့ ထင်နေတာ
တဲ့ အခုတော့ အဘိုးကြီးက တိတိလင်းလင်းဖွင့်ပြောပြီး ‘သက်’ ဆိုတဲ့
ဖယောင်းတိုင်ထွန်းတဲ့ မိန်းမနဲ့ လက်ထပ်မတဲ့လေ”

ကျွန်မက ရင်ထဲမှ ရယ်ချင်ပါသည်။ မေသက်ဝေကို ဖယောင်းတိုင်
ထွန်းတဲ့ မိန်းမဟု ဒေါ်ငွေတင်က အမည်တပ်သည်။ ဦးဘဘွားတို့ သား
အဖကြားမှာ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းရုံလောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်သည်။ မီးပုံဖိုပေး
သူ မဖြစ်ပါစေနှင့်၊ ဟု မေသက်ဝေအတွက် ကျွန်မ ဆုတောင်းမိသည်။

“ပြီးတော့လည်း မကြီးရွှေက ပြောတယ်၊ အဲဒီ သက်ဆိုတဲ့မိန်းမက
ဦးဘဘွားဆီက ငွေချေးတာ ၁၀ သိန်းရှိပြီဆိုပဲ”

ဒေါ်ငွေတင်က တအံ့တဩဆက်ပြောပြန်သည်ကို ကြားရတော့မှ

ကျွန်မမှာ အကွက်ဆိုက်သလိုပြောမိသည်။

“မကြည်မြ ဦးဘဘွားအိမ် ဝင်ထွက်နေပြီး ငွေလေး ၃ သောင်း ချေးမိတာ၊ တကတည်း အပြောခံလိုက်ရတာနော်၊ ဒေါ်ငွေတင်ပြောတော့ ကလေးပဲရှိလို့ ဖျက်ချတဲ့သဘော၊ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ‘သက်’ က ငွေချေးတာ ၁၀ သိန်းတောင်ရှိပြီဆို ဒီလိုသွားလာနေတာ ဒေါ်ငွေတင် တို့ နည်းနည်းမှ မရိပ်မိဘူးလား။”

“သူက ကားနဲ့လာတာဆိုတော့ ကျွန်မတို့မမြင်ဘူးလေ၊ မကြည်မြ က ခြေထောက်နဲ့ လျှောက်တော့မြင်ရတာပေါ့။”

ဒေါ်ငွေတင်က သူပြောချင်တာပြောပြီးပြန်သွားပါသည်။ မုဆိုးမ ချင်းအတူတူဖြစ်ပေမယ့် မြေကြီးပေါ် ခြေတင်လျှောက်ရသူနှင့် ကားစီးနိုင် သူတို့အပေါ် ပတ်ဝန်းကျင်၏အထင်အမြင်က ကွာခြားလှသည်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ မကြည်မြရော၊ မေသက်ဝေရော၊ ကျွန်မနှင့်ဘဝတူ၊ မျိုးတူ၊ မုဆိုးမများဖြစ်၍ အမြဲစာနာသည်။ သူတို့ဘဝ၊ သူတို့ ရပ်တည်နိုင် အောင် ကြိုးစားကြသူများဖြစ်သည်။ ကြိုးစားပုံ၊ ကြိုးစားသည့် နည်းလမ်း ကတော့ ကွာချင်ကွာမည်။ ငယ်ရွယ်သေးသူများဖြစ်၍ သူတို့အားထားရာ အတွက်ဖြစ်စေ၊ ရင်ထဲအချစ်ကို မထိန်းနိုင်၍ဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို လက်ထပ်သည်ကို ကျွန်မအပြစ်မဆိုပါ။ မုဆိုးမမှာလည်း အသည်း နှလုံးနှင့်၊ သွေးနှင့်သားနှင့်။ ဒေါ်ငွေတင် စွပ်စွဲသော မကြည်မြကိစ္စကိုလည်း ဟုတ်မဟုတ်၊ ကျွန်မ သေသေချာချာ မသိသေးပါ။

သို့သော် ဦးဘဘွားမွေးနေ့က အများအမြင်ကတ်လောက်အောင် ကြောင်စီစီအလုပ်မျိုးတော့ မေသက်ဝေ မလုပ်သင့်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ မိန်းမ ဈေးကျသည်ပေါ့။ ဒါက ကျွန်မအမြင်။

ဘယ်သို့ပင်ဆိုစေ နောက်အပတ်မှာ မေသက်ဝေတို့ စတိုးကိုသွား ကာ နောက်ဘက်ရှိ စတိုးပိုင်ရှင်အခန်းတွင် ကျွန်မ တာဝန်ယူထားသည့် အတိုင်း ကြည်ကြည်သန်းတို့ ပြောခိုင်းသော ဝတ်လုံ၏စကားကို မေသက် ဝေကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။ နိဂုံးမှာတော့ -

“အန်တီကို တစ်စုံတစ်ရာ အဖြေပေးဖို့ မလိုဘူး။ သက် လွတ်လပ် စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်၊ သက် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူ့သမီးတွေကို အကြောင်း

ပြန်ဖို့ပဲ”

ဒါပဲ ကျွန်မပြောကာ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

နောက်အပတ် ဆိုင်ပိတ်ရက်ညများတွင် ကြည်ကြည်သန်းတို့ ညီအစ်မ ကျွန်မထံ လာလည်ပေမယ့် မေသက်ဝေအကြောင်း စကားတစ်လုံးမှ မဟာကြပါ။

ဦးဘဘွားကြီးကတော့ နံနက်တိုင်း မှန်မှန်လမ်းလျှောက်သည်မှာ နှစ်ပတ်လည်၍ ၇၁ မွေးနေ့ပွဲတောင် ကျင်းပတော့မည်။

ကျွန်မရင်ထဲ တစ်ခါတစ်ခါ စဉ်းစားမိသည်။ မေသက်ဝေ စရိုက်ကို မကြိုက်၍ ဦးဘဘွားလက်ထပ်မည်ကို သမီးကြည်ကြည်သန်းနှင့်ရီရီသန်းတို့က သဘောမတူနိုင်ကြဟု ဆိုသည်။

တကယ်၍ ရိုးရိုးသားသား ရှာဖွေစားသောက်နေသော မကြည်မြလို ငါးပိ ငါးခြောက်ရောင်းသူကို ဦးဘဘွား လက်ထပ်လိုပါလျှင် သမီးများက သဘောတူပါမည်လား။

* * *

[၃]

(၁)

“ဘီးလစ်စာရေးကြီးသမီးတဲ့”

သူ့ရင်ထဲမှာ ထပ်ခါထပ်ခါ ရေရွတ်မိသည်။ ဤစကားသည် အိပ်မက်ထဲမှာ ကြားရခြင်းမဟုတ်၊ တကယ်ပင် ကြီးကြီးဒေါ်ထားမေက လာရောက်ပြောကြားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့မြို့၏အရှေ့ပိုင်းမှာ ကြီးကြီးဒေါ်ထားမေက လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးကြီး အမည်ရှေ့မှာ ဦးပိုက်အမည်တပ်ထားပေမယ့် လယ်သမားများနှင့် ဆက်ဆံရေး၊ စပါးအရောင်းအဝယ်၊ ရပ်ကွက်လူမှုရေးကအစ ကြီးကြီးဒေါ်ထားမေက ရှေ့က ဦးဆောင်ရစမြဲ၊ ဒါကြောင့် အလှူမင်္ဂလာပွဲ နေပွဲထိုင်ကိစ္စများမှာလည်း ကြီးကြီးက ရှေ့ဆောင်လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေးမြဲဖြစ်သည်။ ဦးပိုက်သည် ဖဲဝိုင်းတစ်ခုတွင်ပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲထိုင်တတ်၍ ဦးပိုက်မှာ ဒေါ်ထားမေ၏အဆောင်အယောင်လင်သားအဖြစ် ရှိနေတော့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ထားမေက ဦးပိုက်ကို ရိုသေ၍လားမသိ၊ ရပ်ရွာကလည်း ဒေါ်ထားမေကို ရိုသေသည်။ ဦးပိုက် ဂုဏ်သရေရှိရှိ ကစားနိုင်အောင် အိမ်မှာပင် ဝိုင်းလုပ်ကာ ကစားဖော်ကစားဖက်များကို ဒေါ်ထားမေက ရှာပေးသည်။

ယခု သူ့ကိစ္စမှာလည်း တစ်ရပ်လုံးက ရိုသေလေးစားရသော ဒေါ်ထားမေ၏စကားကို သူငြင်းပယ်စရာမရှိ၊ တကယ်တော့ ငြင်းပယ်ဖို့လည်း မလို။ ဟိုခေတ်က သူတို့ဌာန နယ်ပိုင်ရုံးစိုက်ရာမြို့လေးမှာ ဘီးလစ်

စာရေးကြီးဆိုသည်မှာ နည်းသည့်ရာထူးမှမဟုတ်။ ပြီးတော့ စာရေးကြီး ဘက်ကပင် ဒေါ်ထားမေကို စေလွှတ်ကာ နားဖောက်စေခြင်းဖြစ်သည်။

“မိန်းကလေးရှင်က ပေးစားချင်တယ်ဆိုတော့ မကြည်မြင့်ဘက်မှာ ဂုဏ်ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးကြည့်ရတာ သေသေဝပ်ဝပ် နေတတ် ပါတယ်။ တချို့ မိန်းကလေးတွေလို အုပ်ထိန်းရခက်လို့ လင်ပေးစားရတာ မျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကိုဘကြည်က သူ့လက်အောက်မှာ မောင်တင်မောင် လုပ် လာတာ ၃ နှစ်ရှိပြီ။ ရှင့်သား အလုပ်အကိုင်ကို စောင့်ကြည့်ရင်း သဘောကျ လို့ ပေးစားချင်တာပါတဲ့။ မကြည်မြင့် စဉ်းစားပြီး အကြောင်းပြန်ပါ။ မောင် တင်မောင်ကိုလည်း ပြောပြ၊ ဇယားရှုပ်စရာ မိန်းကလေးအမေလည်း မရှိ တော့ဘူး။ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဖြစ်နေတယ်။ အားလုံးစဉ်းစားပြီးပြီဆို ရင် မိန်းကလေးရှင်ဂုဏ်ရှိအောင် ကျွန်မ ဦးဆောင်ပြီး မကြည်မြင့်နဲ့အတူ ကိုဘကြည်ဆီကို သွားရောက်တောင်းရမှာပေါ့။ မကြည်မြင့် စဉ်းစားပါ”

ဒေါ်ထားမေက သူ့ကို စကားလာဆိုသွားသည်။ ဒါကြောင့် အိပ် မက်မဟုတ်၊ တကယ်ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ တစ်ခုက သူသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးရွှေမောင်ရှိစဉ်ကတည်းက ထီးဖိနပ်၊ အလှပစွည်းများကို ဆိုင်ဖွင့်ကာ ဈေးထဲမှာ ရောင်းချခဲ့သည်။ ဦးရွှေမောင်က သဘောစာရေးဆို တော့ သူတို့နှစ်ယောက်မြို့အရှေ့ပိုင်းမှာ သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ထောင်အိမ်ပိုင်နှင့် တင့်တောင့်တင့်တယ်နေနိုင်ခဲ့သည်။

ကိုရွှေမောင် နေမကောင်း၍ အလုပ်က ခွင့်ယူခဲ့သည်။ လေဖြတ် ရောဂါဆိုတော့ နောက်ဆုံးအလုပ်က ထွက်လိုက်ရသည်။ ကိုရွှေမောင်ကို ကုရသောနှစ် ကြာရှည်လာတော့ သူစုထားသမျှ ကုန်လာသည်။

ဆိုင်က ထီး၊ ဖိနပ်မရောင်းနိုင်တော့ဘဲ အလှပကုန်ပစ္စည်းပဲရှိသည်။ အလှပစွည်းဆို၍လည်း ကုလားစတိုးဆိုင်များလို ထိုခေတ်က ခေတ်စား သည့် အိဗနင်းအင်ပဲရစ်၊ ကိုတီးမွန်ပီယာမွန်းစ် စသော ပေါင်ဒါ၊ ရေမွှေး များ၊ ဖဲကြိုးများ၊ ကလစ်များကို ရောင်းနိုင်သည်မဟုတ်။ မြန်မာလုပ် မကြေ ညာ မျက်နှာခြေ၊ စလောင်းဖုန်းမျက်နှာခြေခဲ၊ တရုတ်ဆံနှင့်ခဲ စသည်တို့နှင့် ဝါးဘီး၊ လိပ်ခွံဘီး၊ သစ်သားဘီး၊ ဘီးစိတ် စသည်တို့သာ ရောင်းနိုင်တော့ သည်။ ထိုခေတ်က ဆံပင်ရှည်ထား၍ ဘီးနှင့်ပတ်သော ခေတ်ဖြစ်၍ အပျို

တွေကအစ မိန်းမတိုင်း ဘီးကို ဆံပင်ပတ်ဖို့ သုံးရသည်။

ကိုရွှေမောင်ဆုံးတော့ သားကြီး ၅ နှစ်၊ သားငယ်က ၃ နှစ်အရွယ် ရှိသေးသည်။ သူ့ဆိုင်ကို ကြိုးစားရောင်းရင်း သားကြီးမောင်တင်မောင်က ၁၀ တန်း အောင်ခဲ့သည်။ သားငယ်က ၈ တန်းမှာ စာသင်ဆဲဖြစ်သည်။ သားကြီးကို တက္ကသိုလ်တက်စေချင်ပေမယ့် သူမတတ်နိုင်။ သားကြီး၏ ဦးလေးတစ်ယောက် အကူအညီနှင့် ဘီးလစ်ရုံးတွင် အကူစာရေးလုပ်ရာမှ ယခု သားကြီး မောင်တင်မောင်သည် အမြဲတန်းအောက်တန်းစာရေးဖြစ်လာ သည်။

သူ့လို ချောက်တီးချောက်ချက် ကုန်အသေးစားဆိုင်ပိုင်ရှင်သား စာရေးလေးတစ်ယောက်နှင့် ဘီးလစ်စာရေးကြီးသမီးကို ပေးစားရမည်ဆို တော့ သူဝမ်းသာပေမယ့် စိတ်ကလည်း မဝံ့မရဲရှိလှသည်။

သားကြီးကို တိုင်ပင်တော့ ပင်ကိုရိုးသူပီပီ “မေမေ့သဘောပဲ” ဟု ဆိုသည်။

သားငယ်ကတော့ စိတ်က ခပ်ထက်ထက်၊ စကားပြောလည်း တို တောင်းသည်။ သားကြီးလို ၁၀ တန်းနှစ်ခြင်းမအောင်။ ၂ နှစ်ဆက်တိုက်ကျ ရှိ အပြင်က အလွတ်ဖြေရသည်။

“အေးပေါ့လေ၊ ကိုကိုက ဘီးလစ်စာရေးကြီးသမက်ဖြစ်ဦးမှာပေါ့” ဟု ခပ်ထေ့ထေ့ဆိုသည်။ ဘာမှတော့ မပြော။

သူ့ရင်ထဲမှာ အေးဆေးသော သားကြီးကို တင့်တောင့်တင့်တယ် မိန်းမပေးစားချင်ပါသည်။ မိန်းကလေးရှင်ဘက်က မင်္ဂလာပွဲအတွက်အကုန် အကျခံမည်ဆိုပေမယ့် သူ့သား မျက်နှာမငယ်စေချင်။ မိန်းကလေးကိုလည်း ဂုဏ်ရှိအောင် အိပ်ရာခမ်းနားနှင့် သတို့သမီးဝတ်စုံ သူ့ဘက်က တာဝန်ယူ ပါမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပြဿနာက ဒီတော့မှ စသည်။

ဒေါ်ကြည်မြင့်က သူငွေကြေးလှည့်နေကျ ဦးလှထွန်း၊ ဒေါ်စန်းစန်း တို့ထံ သွားရောက်၍ သူ့အိမ်ကို ပေါင်လိုက်သည်။ ဦးလှထွန်းတို့ကလည်း အတိုးနည်းနည်းယူကာ ဘယ်လောက်ကြာကြာပစ္စည်းကို မသိမ်း၊ ရွေးယူ နိုင်သောနေ့ကျမှ ရွေးယူခွင့်ပြုသည်။

ထိုငွေနှင့် သားမင်္ဂလာပွဲကို တင့်တောင့်တင့်တယ်ဖြစ်သွားပါသည်။
ဒေါ်ထားမေကလည်း အစစကူညီပါသည်။

သားကြီးမောင်တင်မောင်ကို အခန်းအပ်ပြီး အိမ်ပြန်လာတော့မှ
ဒေါ်ကြည်မြင့်မှာ ပြဿနာတက်ရသည်။ ပြဿနာတက်သူက သားငယ်
မောင်တင်အောင်။

ညနေစောင်း သူထမင်းစားပြီးမှ မောင်တင်အောင် ပြန်လာသည်။
မျက်နှာက မသာမယာ၊ သူက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

“သား ထမင်းစားတော့မလား၊ မေမေ ဆာလို့ စားနှင့်တယ်”
မောင်တင်အောင်က အိမ်ရှေ့ခန်းကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရင်း မအေ
ကို မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကြည့်နေသည်။

“မေမေလုပ်ပုံက ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုကို့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် အိမ်
တောင်ပေါင်ပေးရတယ်၊ ပြီးတော့ သွားပေါင်တာ ဦးလှထွန်းဆီမှာ”

ဒေါ်ကြည်မြင့်က သဘောမပေါက်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ သား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့မြန်မာထုံးစံမိန်းကလေး
ကို ဂုဏ်ပြုရတာပဲ၊ သားကြီးလည်း မျက်နှာမငယ်ဘူး၊ တို့သားကို ရောင်း
စားသလို လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“တခြားလူတွေရှိသားနဲ့ ဒီ ဦးလှထွန်းဆီကမှ ယူရလား”

“ဦးလှထွန်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မေမေတို့သားကို ကျောင်းထားလာ
ခဲ့ရတာ ငွေလိုရင် သူတို့ဆီကပဲ ချေးရတယ်၊ အတိုးနည်းတယ်၊ အပေါင်
ပစ္စည်းထားရင် ငွေလွယ်မှ ရွေး၊ အပေါင်ဆုံးတယ်လို့ မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့်
ထားတာ၊ အဲဒါနဲ့သားက မျက်စိမျက်နှာပျက် ဘာဖြစ်ရတာတုံး”

မောင်တင်အောင်က အမေ့စကားကို ကျေနပ်ပုံမပေါ်၊ ထိုင်ရာမှ
ထကာ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း ဒေါ်နှင့်မောနှင့်
စကားပြောတော့သည်။

“မေမေနဲ့ ဦးလှထွန်းအကြောင်း မသိဘူးအောက်မေ့လို့လား”

“ဘာပြောတယ်”

ဒေါ်ကြည်မြင့်က ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ဒီ ဦးလှထွန်းကို ဆက်ဆံနေတာ အရပ်ကလည်း ပြောကြတယ်၊

မေမေနဲ့ ဦးလှထွန်းက ငယ်ရည်းစား၊ အခုလည်း အဆက်မပြတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဦးလှထွန်းက အတိုးနည်းနည်းယူတာ မေမေသိရဲ့လား၊ မေမေ့သားကြီး မင်္ဂလာဆောင်ဂုဏ်တက်သလောက် ကျွန်တော် ရှက်တယ်”

“မောင်တင်အောင်”

ဒေါ်ကြည်မြင့်က အသံမာမာနှင့် ခေါ်လိုက်သည်။

“မင်း ဒီလို လမ်းလျှောက်စကားပြောစရာမလိုဘူး၊ မေမေ့ရှေ့မှာ ထိုင်”

ဒေါ်ကြည်မြင့် ဒေါသထွက်လာမှန်းသိ၍ မောင်တင်အောင် ရှေ့ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

“မေမေပြောပြမယ်၊ မေမေ မင်းတို့လူလားမမြောက်ခင် အသက် ၂၅ နှစ်မှာ မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဦးလှထွန်းနဲ့မေမေက ငယ်ရည်းစားဟုတ်တယ်၊ မိဘတွေ သဘောမတူလို့ မယူရဘူး၊ အခု အိမ်ထောင်ကိုယ်စီကျပြီး အလုပ်အကိုင်တွေနဲ့ ဖြစ်နေပြီ၊ သားပြောသလို မေမေလင်လိုချင်ရင် အဲဒီ ဦးလှထွန်းလို မလွတ်မလပ်ယူဖို့ မလိုဘူး၊ လူလွတ် လူပျိုကြီးတွေ၊ မုဆိုးဖိုတွေ မေမေ့ကို လိုချင်လို့ လာတောင်းတာ၊ မေမေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူဘူး၊ တို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံတာရိုးရိုးသားသားပဲ၊ အခုလည်း ဒီ ငွေချေးတာ ဦးလှထွန်းတစ်ယောက်တည်းက တိတ်တိတ်ပုန်းပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မိန်းမ မစမ်းစမ်းဆီမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ငွေယူလာခဲ့တာ၊ ဒီငွေကိုလည်း သားကြီးက သူ့လခထဲက လစဉ်ဖွဲ့ပြီး ဆပ်သွားမယ်ဆိုတာကို မစမ်းစမ်းက လက်ခံတယ်၊ ဒီမှာ သား”

ဒေါ်ကြည်မြင့်က ခပ်ငေါက်ငေါက် ခေါ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ဖေဖေ ကွယ်လွန်ကတည်းက သားနှစ်ယောက်ကို ပညာအပြည့်အစုံပေးပြီး ကျောင်းထားခဲ့တယ်၊ မင်းပဲ ၁၀ တန်းမအောင်တာ၊ မေမေ့မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ထားစမ်းပါ။ မရိုးမသား ဘယ်တော့မှလုပ်တဲ့ မိန်းမဟုတ်ဘူး၊ အရပ်က မေမေ့ကို ဘယ်လိုပြောပြော မေမေ့ဘက်က မှန်ရင် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကုန်သည်ဆိုတာ အရင်းအနှီးပျောက်မတတ် ဖြစ်သွားတော့ ငွေချေးပြီး ပြန်ထူထောင်ရတာပဲ၊ ဒါကြောင့် မေမေ့ဆိုင် ပြန်မတ်လာတာ၊ အေး တစ်ကမ္ဘာလုံး ပြောကြပေစေ။ မေမေဂရုမစိုက်ဘူး။”

သားပါးစပ်က မေမေ့ကို မရိုမသေစွပ်စွဲတာတော့ မေမေ သိပ်ဝမ်းနည်းတယ် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ရိုးရိုးသားသား ရှာဖွေကျွေးတဲ့မိန်းမဆိုတာ မှတ်ထား၊ နောင် မင်းဒီစကားကို ဘယ်တော့မှ မပြောပါနဲ့။”

မောင်တင်အောင်က သူ့စကားအဆုံးတွင် ထိုင်ရာမှ ထကာ အိမ်ပြင်ထွက်သွားပါသည်။ သူသည် လိုက်မခေါ်။ အံကြိတ်၍ နေမိသည်။ ဦးရွှေအောင်ကွယ်လွန်ကတည်းက အိမ်တစ်လုံးကလွဲ၍ ခြေချည်းလက်ချည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သောဘဝမှာ ဒီဆိုင်လေးကို အရင်းမပြုတ်အောင် ကြိုးစား၍ သားနှစ်ယောက်ကို မွေးမြူလာခဲ့သော သူ့ကို ယခု သူ့သားက စွပ်စွဲစကားပြောသွားသည်။ သူ ယခုမှ ဝမ်းနည်းလာသည်။ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

ထိုညမှာ သားကြီးသည် မင်္ဂလာဦးညကို နှလုံးစိတ်ဝမ်းငြိမ်းချမ်းစွာနှင့် ဆင်နွှဲနိုင်ပါစေဟု သူဆုတောင်းမိသည်။

(၂)

တစ်ညလုံး သားငယ်မောင်တင်အောင် ပြန်မလာပါ။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေမယ့် သူဘယ်သူမှမပြော။ အနားယူသည့်အနေနှင့် နောက်နေ့မှာ ဆိုင်ပိတ်ထားကာ ဈေးမသွားဘဲ နေလိုက်သည်။

နေ့လည်မှာ သားကြီးနှင့်ချွေးမ အေးအေးမူတို့က သူ့ကို လာကန်တော့သည်။ သူသည် ဆုများပေးရင်း မျက်ရည်ကို ထိန်းထားသည်။ အမှန်တော့ သားကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံ လာကန်တော့သည်ကိုမြင်ရချိန်တွင် ဝမ်းသာအားရ သူ့မျက်နှာက ဖြစ်နေရမည်။ သို့သော် တစ်ဖက်က သားငယ်ညက ပြန်မလာရုံမက သူ့ကို ရိုးစွပ်ပြောဆိုသွားသည်ကို သတိရနေကာ မျက်နှာကို မနည်းထိန်း၍ ဣန္ဒြေရရ နေပြရသည်။

“ညီလေးရော မေမေ” သားကြီးက မေးရှာသည်။

“အနောက်ပိုင်း သူ့သူငယ်ချင်းဆီ ခဏသွားတယ်” သူဒါလောက်ပဲ ဖြေလိုက်သည်။ သူချကျွေးသော လက်ဖက်နှင့်ရေနွေးကြမ်းကို စားရင်း ချွေးမဖြစ်သူက ပြောသည်။

“ကိုကိုက ပြောပြပါတယ်၊ သမီးကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ မေမေက အိမ်ကို ပေါင်ပြီး အိမ်ရာခမ်းနားရော၊ သတို့သမီးဝတ်စုံရော လက်ဖွဲ့တာ တဲ့၊ ဒီအတွက် သမီးမေမေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အခု ဖေဖေအိမ်မှာ စားနေရတော့ သမီးတို့ ငွေပိုပါတယ်၊ လစဉ်ငွေဖွဲ့ဆပ်ပြီး မေမေအိမ်ကို ပြန်ရွေးနိုင်တဲ့အထိ သမီးကြိုးစားပါ့မယ်”

ချွေးမက ဒီလိုပြောတော့ သူဝမ်းသာလိုက်တာ မျက်ရည်များပင် လည်လာသည်။ သူ့ချွေးမလေး ရည်မွန်ရှာပေသား၊ တော်တော်ကြာစကား ပြောပြီးမှ သားကြီးတို့နီးမောင်နှံပြန်ကြသည်။ သားကြီးသည် ပြန်သည့် အချိန်ထိ “ညီလေး မပြန်လာသေးဘူးလား” ဆိုသောစကားကိုသာ တဖွဖွ မေးသွားသည်။

သားငယ်က အမှန်တော့ ထိုနေ့က စ၍ ပြန်မလာတော့ပါ။ သားကြီးနှင့် သားငယ် ငယ်စဉ်ကတည်းက စရိုက်မတူကြ။ ဟိုခေတ်က ကျောင်းဝတ်စုံဆင်တူမဝတ်ကြရသေး။ ကျောင်းမှာဝတ်ဖို့ သားတစ်ယောက် ပုဆိုးသုံးထည်စီဝယ်ပေးသည်။ အိမ်မှာ အကြမ်းဝတ်ဖို့ သပ်သပ်ဝယ်ပေးထားသည်။ သားကြီးက ၇ တန်း ရောက်ကတည်းက စောစောထ၊ စာကျက်၊ ၅ နာရီလောက်မှာ အမေနှင့်ညီအတွက် ထမင်းကြမ်းနှင့်ပဲပြုတ်ကြော်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပဲပြုတ်နံ့ပြားဖြစ်ဖြစ် လုပ်ထားသည်။ ထမင်းအိုးတစ်လုံးလည်း တည်ထားသည်။ ဒေါ်ကြည်မြင့် ဈေးသွားလျှင် ထမင်းချိုင့်ထည့်သွားဖို့ ညနေက ချက်ထားသော ဟင်းကို နွေးထားသည်။ သားငယ်က ၇ နာရီထိုးခါနီးမှ ထကာ ကမန်းကတန်း စားသောက်၍ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကျောင်းသွားသည်။ နေ့လည် မုန့်စားဆင်းချိန် သားကြီးက အိမ်ပြန်ထမင်းစား၍ သူ့မုန့်ဖိုး တစ်ပြားကို စုထားသည်။ သားငယ်ကတော့ တစ်ပြားနှင့်မလောက် အမေဆီမှာ ၇ တန်းအောင်ကတည်းက မုန့်ဖိုး ၂ ပြားတိုးတောင်းတတ်သည်။

ညနေ ၄ နာရီ ကျောင်းဆင်းချိန် သားကြီးက အိမ်ရောက်လျှင် ထမင်းအိုးတည်ထားသည်။ ငရုတ်ကြက်သွန်တစ်ဆုံ ထောင်းထားသည်။ ဒေါ်ကြည်မြင့် ဆိုင်သိမ်းအပြန် ဝယ်လာသော သား ငါး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ကူချက်၍ ပေးတတ်သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ တစ်အိမ်လုံး

အဝတ်ကို သားကြီးက လျှော်သည်။

ငယ်ကတည်းက စရိုက်မတူလေတော့ သားကြီး ၁၀ တန်း တစ်နှစ် တည်း အောင်ချိန်မှာ သားငယ်က မအောင်၊ ယခုလည်း အိမ်ကထွက်သွား ပြီး ဒေါ်ကြည်မြင့်သည် သားကြီးကို ဘာမှမပြောပေမယ့် သားကြီးဘယ်လို နည်းနှင့်မှန်းမသိ၊ သားငယ်အကြောင်း သိသွားသည်။

“မေမေ၊ ညမှာအဖော်မရှိဘူး၊ အေးအေးမူတို့ ညီမဝမ်းကွဲ လာထား ပေးမယ်၊ ညီလေးကို ကျွန်တော် ကူရှာပေးပါ့မယ်”

သားကြီးက သူ့အတွက် အလိုက်တသိစီစဉ်ပေးပါသည်။ သူ့ကိုယ် တိုင်ကလည်း နီးစပ်ရာအသိများမှတစ်ဆင့် သားငယ်ရှိမည်ထင်သည်နေရာ ကို စုံစမ်းပေးမယ့် ဘာသတင်းမှ မရပါ။

၃-၄ လ ကြာသွားပြီ၊ အဖော်ကလေးမလေး မဝင်းရွှေကလည်း မဆိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိခင်နေမကောင်း၍ ရွာကို ခေတ္တပြန်သွားသည်။

ဒီစကြိတ်မြို့နယ်တွေမှာ အိမ်နီးနားချင်းက အားကိုးရ၍ သူ မကြောက်ပါ။ တစ်ညက သူသည် တစ်ယောက်တည်း မှန်အိမ်နားမှာထိုင် ရင်း စာရင်းတွက်နေသည်။

ဖိနပ်ချွတ်တံခါးလေးကို ခေါက်သံကြားရသည်။ သူတံခါးဖွင့်လို့ သံဆန်ခါကြားမှကြည့်လိုက်တော့ ဦးဘကြည်၊ ဘီးလစ်စာရေးကြီး ဦးဘ ကြည်၊ သူ၏ ခမည်းခမက် မလာစဖူးလာ၍ သူ့အံ့အားသင့်ကာ တံခါးသွား ဖွင့်ပေးသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းလေးက ကုလားထိုင်မှာ နေရာပေးလိုက်သည်။

“ဦးဘကြည် အထူးကိစ္စရှိလို့လား” သူက မေးလိုက်သည်။

“ကိစ္စရှိလို့ မဟုတ်ဘူး မကြည်မြင့်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့”

“ရှင်” ဒေါ်ကြည်မြင့်က ဦးဘကြည်စကားကို နားမလည်။

“မကြည်မြင့်ကသာ မသိတာ၊ ကိုယ်က မကြည်မြင့်သားကို အိမ် ထောင်ချပြီးကတည်းက ဘယ်လိုနေထိုင်သလဲဆိုတာ အမြဲစုံစမ်းနေတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒေါ်ကြည်မြင့်က ခပ်ကြောက်ကြောက် ဖြေလိုက်သည်။

“သားငယ် မောင်တင်အောင် အိမ်က ထွက်သွားတာလည်း ကိုယ်

က အရင်သိတယ်၊ မောင်တင်မောင်က တယ်ရိုးတာကိုး၊ ဘာမှမသိဘူး၊ ဒါနဲ့ ကိုယ်က သားမက်ကို ပြောပြီး ကိုယ့်တူမဝမ်းကွဲ မဝင်းရွှေကို ပို့ထားတာ”

သူ့ကို ဒီလိုဂရုစိုက်သည်ကိုတော့ တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သို့သော် ယခုလိုမလာစဖူး လာသည့်အကြောင်းကိုတော့ သူသိချင်သည်။ သူမေးဖို့ စကားလုံးရှာလိုက်သည်။

“မဝင်းရွှေအမေ နေမကောင်းတာ ဘယ်လိုနေလဲ၊ သူ့ဆီက သတင်းရလို့ လာပြောတာလား”

သူက ဦးဘကြည်လာရင်းကိစ္စကို သိလို၍ သွယ်ဝိုက်မေးလိုက်သည်။

“မဝင်းရွှေအမေက မသက်သာသေးပါဘူး၊ မကြည်မြင့် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကိုယ်အားလုံးစိစဉ်ပေးမယ်”

ဦးဘကြည်စကားက တစ်မျိုးချည်းဟု သူ ထင်သည်။

“မလိုပါဘူး ဦးဘကြည်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေရဲပါတယ်၊ မဝင်းရွှေအမေနေမကောင်းလည်း နေကောင်းတဲ့အထိ နေပါစေ၊ ကျွန်မအတွက် ဘာမှစိစဉ်ပေးဖို့ မလိုဘူး”

သူက ပါးစပ်က ချိုချိုပြောပေမယ့် ရင်ထဲက ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန်လိုက်သည်။ ဦးဘကြည်ကို ကြည့်ရတာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် လောက်ရှိပေမယ့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း သန်သန်မာမာရှိနေဆဲ။

“မလိုဘူးဆိုတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်ပြောခဲ့ပါပကော၊ မကြည်မြင့်အိမ်ကို လာမလည်ပေမယ့် အဝေးက မကြည်မြင့်အတွက် အားလုံးစိစဉ်နေတာ၊ ကိုယ့်သမီးနဲ့မင်းရဲ့သားကြီး လက်ထပ်ဖို့လည်း ကိုယ်စိစဉ်တာ၊ ကိုယ့်သမီးဂုဏ်ရှိအောင် မကြည်မြင့်အိမ်ပေါင်ပြီး အိပ်ရာခမ်းနားလက်ဖွဲ့တာက အစ ကိုယ်သိတယ်၊ မကြည်မြင့်ရဲ့ သဒ္ဒါတရား၊ စေတနာကိုရော သမက်ကိုလည်း လေးစားတဲ့အနေနဲ့ မကြည်မြင့်အိမ်ကို ပြန်ရွေးဖို့ အားလုံးစိစဉ်ပြီးပြီ၊ မနေ့က မောင်တင်မောင် အိမ်ရွေးပြီးလို့ ယူလာတဲ့စာချုပ် ဒီမှာ”

ဦးဘကြည်က အိမ်စာချုပ်ကို သူ့ကို လှမ်းပေးသည်။ သူသည် အိမ်စာချုပ်ကို လှမ်းမယူ။ ဦးဘကြည်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ဦးဘကြည်က စားပွဲပေါ်စာချုပ်ကို တင်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်မအိမ်ကို ကျွန်မသားကြီးငွေနဲ့ပဲ ပြန်ရွေးပေးတာလိုချင်တယ်”

ဦးဘကြည် ရွေးပေးဖို့ မလိုပါဘူး”

သူ့စကားကြားတော့ ဦးဘကြည်မျက်နှာက ပြုံးလိုက်သည်။

“မကြည်မြင့်ကလည်း သူ့သားလိုပဲ ရိုးတာပဲနော်၊ ဒါကြောင့် သားကိုလည်း သဘောကျတယ်၊ အမေကိုလည်း သဘောကျတယ်၊ ဒီငွေကို သမီးမင်္ဂလာဆောင်လက်ဖွဲ့အနေနဲ့ ပေးလိုက်တော့ ဒီငွေနဲ့ သားကြီးက အိမ်ပြန်ရွေးပေးတာပါ။ မကြည်မြင့်က မလိုပါဘူးတွေ ဘာတွေ မပြောပါနဲ့။”

ဦးဘကြည်က ရှေ့စကားမဆက်သေးဘဲ ခေတ္တစဉ်းစားနေသည်။

သူသည် မျက်လွှာချကာ ဦးဘကြည်စကားကို နားထောင်နေသည်။

“မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း ဒီလိုနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ဦးဘကြည်စကားကြောင့် သူဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ဖြစ်လို့ပဲ သားတို့အဖေဆုံးကတည်းက တစ်ယောက်တည်းနေလာတာ အနှစ် ၂၀ နီးလာပါပြီ”

“အခု သားကြီးက အိမ်ခွဲသွားကြပြီ၊ သားငယ်ကလည်း ဘယ်သွားမှန်းမသိ တစ်ယောက်တည်းနေဖို့ မကြည်မြင့်ကို ကိုယ်ဘယ်စိတ်ချနိုင်မလဲ”

မကြည်မြင့်ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ တဝုန်းဝုန်းထလာသည်။ ဦးဘကြည်ဆိုလိုချက်ကို သဘောပေါက်သွားပါပြီ။

“ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မစီစဉ်နိုင်ပါတယ်၊ ဦးဘကြည် စိတ်မချစရာ မလိုပါဘူး” သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မကြည်မြင့်ရယ် မင်းက အသက်လေးဆယ်ကျော် ဆိုပေမယ့် အင်မတန် နုပျိုအရွယ်တင်နေပါသေးတယ်၊ မင်း မရိပ်မိဘူးလား၊ သားကြီး မောင်တင်မောင်နဲ့ ကိုယ့်သမီးကို ပေးစားတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မရိပ်မိဘူးလား၊ သားထက်အမေကို လိုချင်လို့ ကိုယ်နီးစပ်အောင် ကြိုးစားတာပါ။ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေလို့ တင့်တယ်မလဲ၊ အရွယ်ကလည်းရှိသေးတယ်”

သူသည် မျက်နှာတွေနီရဲကာ ကတုန်ကရင်ဖြစ်လာသည်။ ဦးဘကြည်၏ ဒီရုံမြင်လို့ ဒီခြံထွင်သော စီမံကိန်းထဲကို သူတို့သားအမိ ဝင်တိုးမိသည်။

“ဒီမှာ အဲဒီ မတင့်တယ်ဘူးဆိုတာတွေ ဘာတွေက မိန်းမတွေကို

နှိမ်တာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်ရင် ရတာပဲ။ သားတို့အဖေဆုံးတော့ ကျွန်မ အသက် ၂၅ နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ တစ်ယောက်တည်း သားနှစ်ယောက်ကို ကျွေးမွေးလာတာပဲ။ မတင့်တယ်တာမရှိခဲ့ဘူး။ ကျွန်မကို ဒီစကားလာမပြော ပါနဲ့။”

ဦးဘကြည်က လှုပ်ရှားမှုမရှိ၊ စကားပြောအေးဆေး၍ ဆက်လက် ပြောနေသည်။

“ကိုယ်တစ်ခုပဲ သိချင်တယ်။ ကိုယ့်ကိုငြင်းတာ မင်းစိတ်ထဲမှာ ကိုလှထွန်း ရှိနေတုန်းမို့လို့လား၊ ဒါတော့ ကိုယ်သိချင်တယ်”

“လာပြန်ပြီ ဒီစကား၊ သားငယ်ကလည်း ဒီစကားနဲ့ ကျွန်မကို စွပ်စွဲတယ်။ မြဲမြဲမှတ်ထား ဦးဘကြည်၊ ကျွန်မ ကိုလှထွန်းကို တကယ်စွဲ စွဲလန်းလန်းချစ်ခဲ့တယ်။ မိဘတွေက သဘောမတူလို့ ခွဲခဲ့ရပြီး ကိုယ့်အိုး ကိုယ်အိမ်နဲ့ နေလာတည်းက ကျွန်မစိတ်ကို ထိန်းခဲ့တယ်။ ဦးရွှေမောင် အပေါ်မှာ ကျွန်မ သစ္စာမပျက်ခဲ့ဘူး။ အခုလည်း တကယ်လို့ ဦးလှထွန်း ဇနီး မစမ်းစမ်း သေသွားတာတောင် ကျွန်မ ဦးလှထွန်းကို ပြန်မယူဘူးမှတ် ပါ။ ဦးလှထွန်းကို မယူသလို ဦးဘကြည်ကိုလည်း ကျွန်မ မယူဘူး။ ဦးဘ ကြည်ရဲ့ အစောင့်အရှောက်လည်း ကျွန်မ မလိုဘူးဆိုတာ မှတ်ပါ။”

သူ့စကားဆုံးတော့ ဦးဘကြည် လုပ်ရပ်ကြောင့် သူအံ့အားသင့်သွား သည်။

ဦးဘကြည်က မှန်အိမ်ကို မီးမှတ်လိုက်ကာ သူ့ကုလားထိုင်နားကပ် ကာ သူ့ပခုံးကို ကိုင်လိုက်သည်။

“မကြည်မြင့်ကို ဦးပိုက်တို့၊ ဒေါ်ထားမေတို့ကို ပြောပြီး ကိုယ် အတည်တကျ တောင်းယူမှာပါ။ မကြည်မြင့် စဉ်းစားပါ။”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးဘကြည်က သူ့ကိုယ်ကို ဆွဲအယူတွင် သူက ရုန်းကန်အော်ဟစ်နေသည်။ ဦးဘကြည်က သန်မာသောလက်နှင့်သူ့ပခုံး ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။

“ခင်ဗျားကြီး လူပါးဝလို့ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သားငယ်အသံ သူ့ကြားလိုက်ပြီး သူ့ပခုံး ဦးဘကြည်လက်မှ လွတ် သွားသည့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့အရှိန်နှင့်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်လျက်ကျသွား

သည်။ သူရုတ်တရက် သတိမေ့သလိုဖြစ်သွားသည်။ သူသတိရ၍ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်နီးနားချင်းများ မီးအိမ်တွေကိုင်၍ သူ့အိမ်ရှေ့ခန်းရောက်နေသည်။ ဦးဘကြည်က ခပန်းပေါ်မှာ ခေါင်းတင်ကာ သွေးတွေနှင့် လဲနေသည်။

တစ်ယောက်က သွေးစမ်းကြည့်ရင်း အသက်မရှိတော့တူးဟု ဆိုသည်။

“ဒီကောင်ကြီးကို ဆေးရုံပို့လိုက်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဂတ်ကိုသွားပြီး အကြောင်းကြားမယ်၊ ကျွန်တော် ဦးဘကြည်ကို သတ်တယ်လို့။”

“သားငယ်”

ဒီတော့မှ ဒေါ်ကြည်မြင့်က သားကို ပြေးဖက်သည်။

“သားတစ်ယောက်တည်း မသွားရဘူး၊ မေမေပါ ဂတ်ထဲလိုက်မယ်”

သားငယ်က သူ့ကို ယုယစွာဖက်ထားလိုက်သည်။ “မေမေတို့ စကားပြောနေတာ သားအိမ်ပြင်က နားထောင်နေတယ်၊ မီးခွက်မှုတ်လိုက်တော့မှ သားစိုးရိမ်ပြီး ဝင်လာတာ”

သားငယ်က ရှင်းပြသည်။

ဦးဘကြည်၏ဦးနှောက်ထဲ သွေးစိမ့်ဝင်ကာ ဆုံးသွားသည်။ သားငယ်မောင်တင်အောင်ကို လူသတ်မှုနှင့် စွဲချက်တင်ပေမယ့် မောင်တင်အောင်က လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာနှင့် သတ်သည်မဟုတ်၊ သတ်ရန်လည်း မရည်ရွယ်၊ လက်သီးနှင့်ထိုးရာမှ အိမ်ခပန်းပေါ်လဲကျကာ နောက်စေ့နှင့်ဆောင့်မိ၍ ဦးခေါင်းခွဲကွဲသွားသည်။ ဒီဒဏ်ရာနှင့် ဦးနှောက်ထဲ သွေးစိမ့်ယိုကာ သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်။ တရားသူကြီးကလည်း မိခင်ဖြစ်သူ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်အောင် အကြမ်းဖက်ပြုမှုသည်ကို သားဖြစ်သူက ကာကွယ်ခြင်းဖြစ်၍ သေဒဏ်မှလျော့ပေါ့ကာ ထောင်ခုနစ်နှစ် မောင်တင်အောင်ကို ချလိုက်သည်။

*

(၃)

“မစုရယ်၊ မစု မုဆိုးမဖြစ်တယ်ဆိုတာက အသက် ၄၅ နှစ်မှာပါ၊ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်မှာ အသက် ၂၅ လောက်မှာလည်း မုဆိုးမဖြစ်ရ၊ သားနှစ်